

Pēc
Britānijas
un
Ārzemju Bībeles sabiedrības
izdevuma.

JĀŅA

EVANĢELIJS

Britanijas un
Ārzemju Bībeles
sabiedrība
32 lp. / ~ 0,36 MB

J ā ņ a e v a ņ ģ e l i j s.

1. NODAĻA.

Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.

2. Tas bija iesākumā pie Dieva.

3. Caur viņu viss ir radies, un bez viņa nekas nav radies, kas ir.

4. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.

5. Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.

6. Nāca cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis.

7. Viņš nāca liecības dēļ, lai liecinātu par gaismu, lai visi nāktu pie ticības caur viņu.

8. Viņš pats nebija gaisma, bet nāca, lai liecinātu par gaismu.

9. Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku.

10. Viņš bija pasaulē, un pasaule caur viņu radusies, bet pasaule viņu nepazina.

11. Viņš nāca pie savējiem, bet tie viņu neuzņēma.

12. Bet cik viņu uzņēma, tiem viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic viņa vārdam,

13. Kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas, iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.

14. **Un vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām viņa godību, tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.**

15. Jānis liecina par viņu un sauc: Šis ir Tas, par ko sacīju: kas pēc manis nāk, ir mani pārspējis, jo viņš bija pirmāk nekā es.

16. **Jo no viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību.**

17. Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi pasaulē caur Jēzu Kristu.

18. Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, tas mums to ir darījis zināmu.

19. Šī ir Jāņa liecība, kad jūdi no Jeruzalemes sūtīja pie viņa priesterus un levītus, lai viņam jautātu: kas tu esi?

20. Viņš atzinās un neliedzās, bet apliecināja: es neesmu Kristus.

21. Tad tie viņam jautāja: kas tad? Vai tu esi Elija? Bet viņš saka: es tas neesmu. Vai tu esi gaidāmais pravietis? Viņš atbildēja: nē.

22. Tad tie viņam sacīja: kas tu esi? Mums atbilde jādod tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu pats saki par sevi?

23. Viņš teica: Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: Sataisiet Kunga ceļu, kā pravietis Jesaja ir sacījis.

24. Tos bija sūtījuši farizeji,

25. Un tie viņam jautāja: Ko tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Elija, ne gaidāmais pravietis?

26. Jānis viņiem atbildēja: Es kristīju ar ūdeni. Jūsu vidū stāv viens, ko jūs nepazīstat,

27. Kas pēc manis nāk, kuņģam es neesmu cienīgs atraisīt kurpes siksnu.

28. Tas notika Betanijā, viņpus Jardanas, kur Jānis kristīja.

29. Otrā dienā Jānis ierauga nākam Jēzu un saka: **Redzi, Dieva jērs, kas nes pasaules grēku.**

30. Šis ir tas, par ko esmu sacījis: Pēc manis nāk vīrs, kas mani pārspējis, tāpēc ka viņš bija pirmāk nekā es.

31. Es viņu nepazinu, bet lai viņš kļūtu zināms Israēlim, tāpēc es nācu kristīdams ar ūdeni.

32. Un Jānis liecināja sacīdams: es redzēju Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam uz viņa.

33. Es viņu nepazinu, bet tas, kas mani sūtījis kristīt ar ūdeni, man sacīja: Uz ko tu redzēsi Garu nonākam kā

balodi no debesīm un paliekam, tas ir tas, kas kristīs ar Svēto Garu.

34. Un es esmu redzējis un liecinājis, ka šis ir Dieva Dēls.

35. Otrā dienā Jānis atkal stāvēja un divi no viņa mācekļiem.

36. Ieraudzījis Jēzu staigājam, viņš saka: **Redzi, Dieva jērs!**

37. Šos vārdus dzirdēja abi mācekļi un sekoja Jēzum.

38. Bet Jēzus apgriezies redzēja viņus sekojam un saka viņiem: Ko jūs meklējat? Tie viņam atbildēja: Rabbi (tas ir tulkots: mācītājs), kur tu mājo?

39. Viņš tiem sacīja: Nāciet, tad redzēsiet. Tad tie nogāja un redzēja, kur viņš mājo, un palika to dienu pie viņa. Tas bija ap desmito stundu.

40. Andrejs, Sīmaņa Pēterā brālis, bija viens no tiem diviem, kas to no Jāņa bija dzirdējuši un bija viņam sekojuši.

41. Viņš vispirms atrod savu brāli Sīmani un viņam saka: Mēs esam atraduši Mesiju (tas ir tulkots svaidītais).

42. Viņš to aizveda pie Jēzus, Jēzus, viņu uzlūkojis, sacīja: Tu esi Sīmanis, Jāņa dēls; tevi sauks Kēfa (tas ir tulkots: Pēteris — klints).

43. Otrā dienā Jēzus gribēja doties uz Galileju. Viņš atrod Filipu un viņam saka: Seko man!

44. Bet Filips bija no Betsaidas, Andreja un Pēterā pilsētas.

45. Filips atrod Natanaeli un saka viņam: Mēs esam to atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši, Jēzu no Nacaretas, Jāzēpa dēlu.

46. Natanaelis viņam sacīja: Vai no Nacaretas var nākt kas labs? Filips viņam atbild: Nāc un redzi!

47. Jēzus redzēja Natanaeli nākam un saka par viņu: Redzi, patiesi israēlietis, kuŗā nav viltības!

48. Natanaelis sacīja viņam: Kā tu mani pazīsti? Jēzus atbildēja viņam: Pirms Filips tevi sauca, kad tu biji zem vīģes koka, es tevi redzēju.

49. Natanaelis atbildēja viņam: Rabbi, tu esi Dieva Dēls, tu esi Israēļa Ķēniņš!

50. Jēzus viņam atbildēja: Tu tici tāpēc, ka es tev sacīju, ka redzēju tevi zem vīģes koka. Tu redzēsi lielākas lietas par šām.

51. Patiesi, patiesi es jums saku: Jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu.

2. NODAĻA.

Trešajā dienā bija kāzas Kānā Galilējā, un Jēzus māte bija tur.

2. Bet arī Jēzus un viņa mācekļi bija aicināti kāzās.

3. Kad nu pietrūka vīna, Jēzus māte saka viņam: Viņiem nav vīna.

4. Jēzus saka tai: Kas man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi.

5. Viņa māte saka sulaiņiem: Ko viņš jums teiks, to darait!

6. Bet tur stāvēja seši akmens ūdenstrauki pēc jūdu šķīstīšanās paražas, un katrā no tiem sagāja divi līdz trīs mēri.

7. Jēzus saka viņiem: Piepildait traukus ar ūdeni! Un tie tos piepildīja līdz malai.

8. Tad viņš saka tiem: Tagad smeliet un nesiet galda uzraugam! Un tie to aiznesa.

9. Kad nu galda uzraugs bija nobaudījis ūdeni, kas bija kļuvis par vīnu — nezinādams, no kurienes tas ir, kamēr sulaiņi, kas ūdeni bija smēluš, to zināja — tad galda uzraugs aicina līgavaini.

10. Un viņam saka: Ikviens cilvēks papriekš ceļ priekšā labo vīnu, un kad viesi ieskurbuši, mazāk vērtīgo, bet tu labo vīnu esi pataupījis līdz šim.

11. Šī ir pirmā zīme, ko Jēzus darīja Kānā Galilējā, atklādams savu godību, un viņa mācekļi sāka viņam ticēt.

12. Pēc tam viņš nogāja Kapernaumā, pats, viņa māte, brāļi un viņa mācekļi, un tur palika nedaudz dienas.

13. Kad jūdu lieldienas bija tuvu, Jēzus aizgāja uz Jeruzalemi.

14. Tur viņš atrada templī vēršu, aitu un baložu pārdevējus un naudas mijējus sēžam.

15. Un iztaisījis pātagu no auklām, viņš visus izdzina no tempļa, aitas un vēršus, un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus.

16. Un baložu pārdevējiem sacīja: Nesiet to projām! Nepadarait mana Tēva namu par tirgus namu!

17. Tad viņa mācekļi pieminēja, ka ir rakstīts: Karstums tava nama dēļ mani aprij.

18. Bet jūdi uzstājās un sacīja: Kādu zīmi tu mums rādīsi, ka tu to drīksti darīt?

19. Jēzus atbildēja: Noplēsiet šo templi, un es to trijās dienās atkal uzcelšu.

20. Tad jūdi sacīja: Četrdesmit sešus gadus šis templis ir taisīts, un tu to gribi uzcelt trijās dienās?

21. Bet viņš runāja par savas miesas templi.

22. Kad nu viņš bija uzcēlies no miroņiem, viņa mācekļi atcerējās, ka viņš to bija sacījis un sāka ticēt rakstiem un vārdam, ko Jēzus bija runājis.

23. Viņam lieldienas svētkos Jeruzalemē esot, daudzi sāka ticēt viņa vārdam, redzēdami zīmes, ko viņš darīja.

24. Bet Jēzus pats viņiem neuzticējās, tāpēc ka viņš visus pazina.

25. Jo viņam nevajadzēja, lai kāds liecību dotu par cilvēku, bet viņš pats zināja, kas bija cilvēkā.

2. Tas nāca pie Jēzus naktī un sacīja viņam: Rabbi, mēs zinām, ka tu esi mācītājs, no Dieva nācis. Jo neviens nevar tādas zīmes darīt, kā tu dari, ja Dievs nav ar to.

3. Jēzus atbildēja: Patiesi, patiesi es tev saku, ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.

4. Nikodēms saka viņam: Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai tad viņš var atgriezties savas mātes miesās un atkal piedzimt?

5. Jēzus atbildēja: Patiesi, patiesi, es tev saku, ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!

6. Kas no miesas dzimis, ir miesa, un kas no Gara dzimis, ir gars.

7. Nebrīnies, ka es tev esmu sacījis: Tev jāpiedzimst no augšienes.

8. Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.

9. Nikodēms atbildēja: Kā tas var notikt?

10. Jēzus atbildēja: Tu esi Israēla mācītājs un to nezini?

11. Patiesi, patiesi es tev saku: Mēs runājam, ko zinām un liecinām, ko esam redzējuši, bet jūs mūsu liecību nepieņemat.

12. Ja jūs neticat, kad es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsīt, kad es jums stāstīšu par debess lietām?

13. Jo neviens nav uzkāpis debesīs, kā vienīgi tas, kas no debesīm nācis, Cilvēka Dēls.

14. Un kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam.

15. Lai ikviens, kas tic, viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.

16. Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību,

3. NODAĻA.

Bet tur bija viens cilvēks no farizejiem, vārdā Nikodēms, jūdu valdības vīrs.

17. Jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur viņu tiktu glābta.

18. Kas tic viņam, netiek tiesāts. Bet kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla vārdam.

19. Bet šī ir tā tiesa, ka gaisma ir nākusi pasaulē, bet cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni.

20. Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti.

21. Bet kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, kā tie Dievā darīti.

22. Pēc tam Jēzus un viņa mācekļi nogāja Jūdejas zemē. Tur viņš ar tiem kādu laiku uzkavējās un kristīja.

23. Bet arī Jānis kristīja Ainonā netālu no Salimas, jo tur bija daudz ūdens; un ļaudis gāja un likās kristīties.

24. Jo Jānis vēl nebija iemests cietumā.

25. Tad izcēlās vārdu maiņa starp Jāņa mācekļiem un kādu jūdu par šķīstīšanos.

26. Tie griezās pie Jāņa un sacīja viņam: Rabbi, kas bija pie tevis viņpus Jordanas, par ko tu esi nodevis liecību, tas, lūk, kristī, un visi iet pie viņa.

27. Jānis atbildēja: Cilvēks nekā nevar ņemt, ja tas viņam nav dots no debesīm.

28. Jūs paši esat mani liecinieki, ka es esmu sacījis: Es neesmu Kristus, bet esmu sūtīts viņa priekšā.

29. Kam pieder līgava, tas ir līgavainis; bet līgavaiņa draugs, kas stāv un klausās viņa vārdos, no sirds priecājas par līgavaiņa balsi. Šis mans prieks nu ir piepildījies.

30. Viņam vajaga augt, bet man iet mazumā.

31. Kas nāk no augšienes, tas ir pār visiem; kas ir no zemes, ir no zemes, un viņa runa ir no zemes. Kas nāk no debesīm, tas ir pār visiem.

32. Ko viņš skatījis un dzirdējis, par to viņš dod liecību, bet viņa liecību neviens nepieņem.

33. Bet kas viņa liecību pieņēmis, tas ir apliecinājis, ka Dievs ir patiesīgs.

34. Jo ko Dievs ir sūtījis, tas runā Dieva vārdus, jo bez mēra viņš dod savu Garu.

35. Tēvs mīl Dēlu un visu ir nodevis viņa rokā.

36. Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība. Bet kas Dēlam neklausā, tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība paliek uz viņa.

4. NODAĻA.

Kad nu Kungs dabūja zināt, ka farizeji bija dzirdējuši, ka Jēzus savācot un kristījot vairāk mācekļu nekā Jānis,

2. [Lai gan Jēzus pats nekristīja, bet viņa mācekļi],

3. Tad viņš atstāja Jūdeju un devās atkal uz Galilēju.

4. Bet viņam bija jāiet caur Zamariju.

5. Tad viņš nonāk vienā Zamarijas pilsētā vārdā Zichara, netālu no tīruma, ko Jēkabs bija devis savam dēlam Jāzepam.

6. Tur bija Jēkaba aka. Jēzus, no ceļa piekusis, apsēdās turpat pie akas; tas bija ap sesto stundu.

7. Te kāda sieva no Zamarijas nāk ūdeni smelt. Jēzus viņai saka: Dod man dzert!

8. Jo viņa mācekļi bija gājuši pilsētā pārtiku pirkt.

9. Tad zamariete viņam saka: Kā tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, zamarietes? Jo jūdi ar zamarietiem nesagājās.

10. Jēzus viņai atbildēja: Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas tas ir, kas tev saka: dod man dzert, — tad tu būtu viņu lūgusi un viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni.

11. Zamariete viņam saka: Kungs, tev nav smeļamā trauka, un aka ir

dziļā; no kurienes tad tev ir dzīvais ūdens?

12. Vai tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums aku devis un pats no tās ir dzēris līdz ar saviem dēliem un ganāmiem pulkiem?

13. Jēzus atbildēja viņai: Ikvienam, kas dzer no šīs ūdens, atkal slāps.

14. Bet kas dzers no tā ūdens, ko es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.

15. Sieva viņam saka: Kungs, dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt.

16. Tad viņš tai saka: Ej, sauc savu vīru un nāc šurp!

17. Sieva viņam atbild: Man nav vīra. Jēzus viņai saka: Tu pareizi esi sacījusi: man nav vīra,

18. Jo pieci vīri tev ir bijuši, bet kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs. Šai ziņā tu esi runājusi patiesību.

19. Tad sieva viņam saka: Kungs, es redzu, ka tu esi pravietis.

20. Mūsu tēvi ir pielūguši šinī kalnā, bet jūs sakāt, ka Jeruzaleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz.

21. Jēzus viņai saka: Tici man, sieva: nāk stunda, kad jūs Tēvu vairs nepielūgsit nedz šinī kalnā, nedz Jeruzalemē.

22. Jūs pielūdzat, ko nezināt, mēs pielūdzam, ko zinām. Jo pestīšana nāk no jūdiem.

23. Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas viņu tā pielūdz.

24. **Dievs ir Gars, un kas viņu pielūdz, tiem to būs pielūgt garā un patiesībā.**

25. Sieva viņam saka: Es zinu, ka jānāk Mesijam, tā saucamam Kristum. Kad viņš nāks, tas mums visu izstāstīs.

26. Jēzus viņai saka: Es tas esmu, kas ar tevi runā!

27. Šinī brīdī nāca viņa mācekļi un brīnījās, ka viņš runā ar sievieti. Tomēr

neviens neteica: Ko tu no viņas gribi? vai: Ko tu runā ar viņu?

28. Tad sieva atstāja savu ūdenstrauku, aizgāja uz pilsētu un sacīja ļaudīm:

29. Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tas tikai nav Kristus?

30. Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Jēzus.

31. Pa to starpu mācekļi lūdza viņu, sacīdami: Rabbi, ēd!

32. Bet viņš tiem sacīja: Man ir ēdiens ko ēst, ko jūs nepazīstat.

33. Tad mācekļi sacīja cits citam: Vai kāds viņam atnesis ko ēst?

34. Jēzus viņiem saka: Mans ēdiens ir darīt tā gribu, kas mani sūtījis un pabeigt viņa darbu.

35. Vai jūs nesakāt: Vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? Redziet, es jums saku: paceliet savas acis un skatāit druvas, jo viņas ir baltas pļaujai.

36. Jau pļāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvei, lai kopā priecātos sējējs un pļāvējs.

37. Jo šie piepildās vārds, ka cits ir, kas sēj, un cits, kas pļauj.

38. Es jūs esmu sūtījis pļaut, kur jūs neesat strādājuši. Citi ir strādājuši, bet jūs esat nākuši viņu darbā.

39. Bet daudzi šīs pilsētas zamarieši sāka ticēt viņam, dzirdējuši sievas vārdus, jo viņa apliecināja: viņš man visu pateicis, ko esmu darījusi.

40. Šie zamarieši nāca pie viņa un lūdza viņu palikt pie viņiem. Un viņš palika tur divas dienas.

41. Tad vēl daudz vairāk kļuva ticīgi viņa vārdu dēļ.

42. Un sacīja sievai: Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka šis tiešām ir pasaules Pestītājs.

43. Pēc divi dienām viņš no turienes aizgāja uz Galileju.

44. Jo pats Jēzus bija apliecinājis, ka pravietis netiek cienīts savā dzimtenē.

45. Kad nu viņš nonāca Galilejā, galilieši viņu uzņēma, jo tie bija redzējuši visu, ko Jēzus svētkos Jeruzalemē bija darījis; jo viņi paši bija bijuši svētkos.

46. Tā viņš atkal nonāca Kānā Galilejā, kur bija pārvērtis ūdeni par vīnu. Bija kāds ķēniņa galma vīrs, kuŗa dēls gulēja slims, Kapernaumā.

47. Dzirdējis, ka Jēzus no Jūdejas atnācis uz Galileju, tas nogāja pie viņa un lūdza viņu, lai tas noietu un dziedinātu viņa dēlu, jo tas gulēja uz miršanu.

48. Jēzus viņam sacīja: Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, jūs neticat.

49. Galma vīrs viņam saka: Kungs, nāc, pirms mans dēls mirst.

50. Jēzus viņam saka: Ej, tavs dēls dzīvs. Galma vīrs ticēja vārdiem, ko Jēzus viņam teica, un aizgāja.

51. Vēl viņam ceļā esot, viņa kalpi viņam nāca pretim un ziņoja, ka viņa dēls dzīvs.

52. Tad viņš apjautājās pie viņiem pēc stundas, kad tam kļuvis labāk. Tie viņam stāstīja: Vakar ap septīto stundu, drudzis viņu atstājis.

53. Tad tēvs saprata, ka tas bijis tanī pašā stundā, kad Jēzus viņam bija teicis: Tavs dēls dzīvs. Un viņš kļuva ticīgs ar visu savu namu.

54. Šī jau bija otrā zīme, ko Jēzus darīja, atnācis no Jūdejas Galilejā.

5. NODAĻA.

Pēc tam bija jūdu svētki, un Jēzus nogāja uz Jeruzalemi.

2. Bet Jeruzalemē pie Avju vārtiem ir dīķis, kuŗu ebrējiski sauc Betzata (Betezda), ar piecām stabu ailēm:

3. Tanīs gulēja liels pulks slimnieku: aklu, tizlu, izkaltušu, [kas gaidīja uz ūdens kustēšanu.

4. Jo savā laikā eņģelis nolaidās dīķī un ūdeni sakustināja; kuŗš tad iekāpa viņā pirmais pēc ūdens

kustēšanās, tas kļuva vesels, lai kāda bija viņa slimība.]

5. Tur bija arī kāds cilvēks, kas trīsdesmit astoņus gadus bija gulējis nevesels.

6. Jēzus, redzēdams viņu gulam un zinādams, ka viņš jau ilgi atrodas tādā stāvoklī, saka viņam: Vai tu gribi vesels kļūt?

7. Slimais viņam atbildēja: Kungs, man nav neviena cilvēka, kas mani ienestu dīķī, kad ūdens sāk kustēties; bet kamēr es pats noeimu, cits jau aiziet man priekšā.

8. Jēzus viņam saka: Celies, ņem savu gultu un staigā!

9. Un tūdaļ tas cilvēks kļuva vesels, paņēma savu gultu un sāka staigāt. Bet tā diena bija sabats.

10. Tad jūdi sacīja tam, kas bija dziedināts: Šodien sabats, tev nav brīv gultu nest.

11. Bet viņš tiem atbildēja: Kas mani darīja veselu, tas viņam sacīja: Ņem savu gultu un staigā.

12. Tie jautāja viņam: Kas tas bija, kas tev sacīja: Ņem savu gultu un staigā?

13. Bet izdziedinātais nezināja, kas tas bijis, jo Jēzus bija nozudis pūlī, kas bija tanī vietā.

14. Pēc tam Jēzus to atrod templī un saka viņam: Redzi, tu esi vesels kļuvis; negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks.

15. Tad cilvēks nogāja pie jūdiem un viņiem sacīja, ka tas, kas viņu dziedinājis, ir Jēzus.

16. Un jūdi tāpēc sāka Jēzu vajāt, ka viņš to bija darījis sabbatā.

17. Bet viņš tiem atbildēja: Mans Tēvs aizvien vēl darbojas, tāpēc arī es darbojos.

18. Šo vārdu dēļ jūdi vēl vairāk meklēja viņu nokaut, tāpēc, ka viņš nevien sabbatu neievēroja, bet arī apzīmēja Dievu par savu Tēvu, sevi pielīdzinādams Dievam.

19. Tad Jēzus turpināja: Patiesi, patiesi, es jums saku: Dēls no sevis

neko nevar darīt, ja viņš neredz Tēvu to darām. Jo ko tas dara, to arī Dēls dara tāpat,

20. Jo Tēvs mīl Dēlu un tam rāda visu, ko pats dara; un viņš tam rādīs vēl lielākus darbus nekā šos, ka jūs brīnīsities.

21. Jo itin kā Tēvs uzmodina miroņus un dara tos dzīvus, tā arī Dēls dara dzīvus, ko viņš grib.

22. Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam,

23. Lai visi godātu Dēlu, tāpat kā viņi godā Tēvu. Kas Dēlu negodā, negodā Tēvu, kas viņu sūtījis.

24. **Patiesi, patiesi, es jums saku: Kas manus vārdus dzird un tic tam, kas mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāk tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvē.**

25. Patiesi, patiesi, es jums saku: Nāk stunda un viņa ir jau klāt, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi un, kas būs dzirdējuši, dzīvos.

26. Jo itin kā Tēvam ir dzīvība pašam sevī, tāpat viņš arī Dēlam ir devis, lai tam būtu dzīvība pašam sevī.

27. Un viņš tam ir devis varu turēt tiesu, tāpēc, ka viņš ir Cilvēka Dēls.

28. Nebrīnieties par to! **Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs viņa balsi!**

29. **Un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.**

30. Es no sevis nespēju darīt nekā. Kā es dzirdu, tā es spriežu, un mans spriedums ir taisns, jo es nemeklēju savu gribu, bet tā gribu, kas mani sūtījis.

31. Ja es viens pats liecinu par sevi, tad mana liecība nav pareiza.

32. Ir cits, kas liecina par mani, un es zinu, ka liecība, kuŗu viņš dod par mani, ir pareiza.

33. Jūs esat izsūtījuši pie Jāņa, un viņš patiesībai ir devis liecību.

34. Tomēr es nepieņemu liecību no cilvēka, bet to pieminu, lai jūs tiktu izglābti.

35. Viņš bija svece, kas īsu brīdi deg un spīd, bet jūs gribējāt līksmoties viņa gaismā.

36. Bet man ir lielāka liecība, nekā Jāņa: Tie darbi, ko Tēvs man ir devis, lai es tos pabeidzu, šie paši darbi, ko es daru, liecina par mani, ka Tēvs mani sūtījis.

37. Un Tēvs, kas mani sūtījis, pats ir liecību devis par mani. Bet jūs viņa balsi nekad neesat dzirdējuši, nedz viņa seju redzējuši,

38. Un viņa vārds nemīt jūsos, tāpēc, ka jūs neticat tam, ko viņš sūtījis.

39. **Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība; un tie ir, kas dod liecību par mani!**

40. Bet jūs negribat nākt pie manis, lai iegūtu dzīvību.

41. No cilvēkiem es godu nepieņemu,

42. Bet es jūs pazīstu, ka Dieva mīlestība nav jūsos.

43. Es esmu nācis sava Tēva vārdā, un jūs mani nepieņemat. Ja cits nāks savā paša vārdā, to jūs pieņemsit.

44. Kā jūs varat kļūt ticīgi, cits no cita godu pieņemdami, bet nemeklēdami godu, kas nāk no vienīgā Dieva?

45. Nedomājiet, ka es jūs apsūdzēju pie Tēva. Jums ir savs apsūdzētājs, Mozus, uz ko jūs esat likuši savu cerību.

46. Jo ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī man, jo par mani viņš ir rakstījis,

47. Bet ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsit maniem vārdiem?

6. NODAĻA.

Pēc tam Jēzus pārcēlās pāri Galilejas t. i. Tiberijas jūrai,

2. Bet viņam sekoja liels ļaužu pulks, tāpēc ka tie redzēja tās zīmes, ko viņš darīja pie slimajiem.

3. Tad Jēzus uzkāpa kalnā un tur apsēdās ar saviem mācekļiem.

4. Bet jūdu Lieldienas svētki bija tuvu.

5. Kad Jēzus, acis pacēlis, redzēja, ka daudz ļaužu nāk pie viņa, viņš sacīja uz Filīpu: Kur pirksim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?

6. Bet to viņš sacīja, viņu pārbaudīdams, jo pats gan zināja, ko gribēja darīt.

7. Filīps viņam atbildēja: Par divsimts sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums.

8. Tad viens no viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pēterā brālis, viņam saka:

9. Šeit ir viens zēns, tam ir piecas miežu maizes un divas zivis; bet kas tas ir priekš tik daudz ļaudīm?

10. Jēzus sacīja: Lieciet, lai ļaudis apsēstas! Bet tur bija daudz zāles tanī vietā. Tad tie apsēdās — vīriešu vien kādi pieci tūkstoši.

11. Tad Jēzus ņēma maizes un teicis pateicības vārdus, izdalīja tās tiem, kas bija apsēdušies; tāpat arī no zivīm, cik tiem gribējās.

12. Bet kad viņi bija paēduši, viņš sacīja saviem mācekļiem: Salasait atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!

13. Tad tie salasīja tās un piepildīja divpadsmit grozus ar druskām, kas no piecām miežu maizēm bija atlikušas tiem, kas bija ēduši.

14. Kad nu ļaudis redzēja, kādu zīmi viņš bija darījis, tie sacīja: Šis tiešām ir tas pravietis, kam jānāk pasaulē.

15. Bet Jēzus, manīdams, ka viņi taisās nākt, lai viņu ar varu ņemtu un celtu par ķēniņu, viens pats atkal uzkāpa kalnā.

16. Kad nu vakars metās, viņa mācekļi nogāja pie jūras

17. Un iekāpuši laivā aizbrauca pāri jūrai uz Kapernaumu. Bija iestājusies jau tumsa, bet Jēzus vēl nebija pie tiem atnācis.

18. Un jūra cēlās, stipram vējam pūšot.

19. Kad nu viņi bija nobraukuši divdesmit piecas vai trīsdesmit stadijas*), tie redzēja Jēzu pa jūru staigājam un tuvojamies laivai, un izbijās.

20. Bet viņš sacīja tiem: Es tas esmu, nebīstieties!

21. Tad viņiem gribējās viņu ņemt laivā, un tūdaļ laiva sasniedza malu, kurp tie brauca.

22. Otrā dienā ļaudis, kas bija palikuši viņpus jūras, uz krasta stāvēdami noprata, ka tur citas laivas nebija bijis, kā tikai viena, un ka Jēzus nebija kopā ar mācekļiem kāpis laivā, bet mācekļi bija aizbraukuši vieni paši.

23. Tanī laikā no Tiberijas nāca citas laivas tuvu pie tās vietas, kur tie bija ēduši maizi, ko Kungs bija svētījis.

24. Kad nu ļaudis noprata, ka ne Jēzus, ne viņa mācekļi nav vairs tur, tie iekāpa laivās un aizbrauca uz Kapernaumu, meklēdami Jēzu.

25. Un atraduši viņu otrā malā, tie viņam sacīja: Rabbi, kad tu esi atnācis šurp?

26. Jēzus viņiem atbildēja: Patiesi, patiesi, es jums saku, jūs mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši.

27. Uzņemiet sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvei; kuŗu jums dos Cilvēka Dēls, jo Dievs Tēvs viņu ir apzīmogojis.

28. Tad tie viņam sacīja: Ko lai darām, lai mums būtu daļa pie Dieva darbiem?

29. Jēzus atbildēja viņiem: Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat tam, ko viņš sūtījis.

30. Tad tie sacīja viņam: Kādu zīmi

*) 4—5 km.

tu rādi, lai mēs to redzēdami tev ticam?
Ko tu darīsi?

31. Mūsu tēvi mannu ir ēduši tuksnesī, kā ir rakstīts: viņš tiem ir devis ēst maizi no debesīm.

32. Jēzus viņiem sacīja: Patiesi, patiesi, es jums saku: nevis Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet mans Tēvs jums dod īsto debessmaizi;

33. Jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību.

34. Tie viņam sacīja: Kungs, dod mums vienumēr šo maizi!

35. Jēzus sacīja viņiem: Es esmu dzīvības maize. Kas pie manis nāk, tam nesalks un kas man tic, tam neslāps nemūžam.

36. Bet es jums to esmu sacījis: jūs to esat redzējuši, bet neticat.

37. Katrs, ko Tēvs man dod, nāk pie manis, un kas nāk pie manis, to es tiešām neatstumšu.

38. Jo es esmu no debesīm nācis, lai darītu nevis ko es gribu, bet ko grib tas, kas mani sūtījis,

39. Bet tā ir mana sūtītāja griba, lai no visa, ko viņš man devis, es nenieka nezaudētu, bet to celtu augšā — pastarā dienā.

40. Jo tāda ir mana Tēva griba, lai ikvienam, kas skata Dēlu un viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība, un es viņu celtu augšā pastarā dienā.

41. Tad jūdi sāka kurnēt par viņu, ka viņš bija sacījis: Es esmu maize, kas no debesīm nākusi.

42. Un sacīja: Vai šis nav Jēzus, Jāzēpa dēls, kā tēvu un māti mēs pazīstam? Kā tad nu viņš saka: Es esmu nācis no debesīm?

43. Bet Jēzus atbildēja viņiem: Nekurniet savā starpā!

44. Neviens nevar nākt pie manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas mani sūtījis; un es viņu celšu augšā pastarā dienā.

45. Ir rakstīts praviešos: Un tie visi būs Dieva mācīti; ikviens, kas Tēvu ir dzirdējis un no viņa mācījies, nāk pie manis.

46. Nevis it kā kāds Tēvu būtu redzējis, kā vien Tas, kas no Tēva nācis. Tas Tēvu ir redzējis.

47. **Patiesi, patiesi, es jums saku: Kas tic, tam ir mūžīga dzīvība.**

48. Es esmu dzīvības maize.

49. Jūsu tēvi ir ēduši mannu tuksnesī, bet ir nomiruši.

50. Maize, kas no debesīm nāk, ir tāda, ka tas, kas no viņas ēd, nemirst.

51. Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdis no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Un maize, ko es došu, ir mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību.

52. Tad jūdi savā starpā sāka strīdēties, sacīdami: Kā viņš mums var dot ēst savu miesu?

53. Bet Jēzus tiem sacīja: Patiesi, patiesi, es jums saku: Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat viņa asinis, jums dzīvības nav sevī.

54. Kas bauda manu miesu un dzer manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un es to uzcelšu pastarā dienā.

55. Jo mana miesa ir patiess ēdiens un manas asinis ir patiess dzēriens.

56. Kas manu miesu bauda un manas asinis dzer, paliek manī, un es viņā.

57. Itin kā mani sūtījis dzīvais Tēvs, un es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas mani bauda, būs dzīvs manī.

58. Tāda ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi, jo tie ir miruši. Kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi.

59. To viņš sacīja, mācīdams sinagogā, Kapernaumā.

60. Tad daudzi no viņa mācekļiem sacīja: Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?

61. Bet kad Jēzus noprata, ka viņa mācekļi par to kurn, viņš sacīja tiem: Vai tas jums ir par piedauzību?

62. Kā nu, kad jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu uzkāpjam kur viņš iepriekš bijis?

63. Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko es jums runāju, ir gars un dzīvība.

64. Bet ir kādi jūsu starpā, kas netic. Jo Jēzus no paša sākuma zināja, kas ir tie, kas netic, un kas ir tas, kas viņu nodos.

65. Un viņš sacīja: Tāpēc es jums esmu sacījis, ka neviens nevar nākt pie manis, ja tas viņam nav dots no Tēva.

66. No šī brīža daudzi viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja viņam līdz.

67. Tad Jēzus sacīja tiem divpadsmitiem: Vai arī jūs gribat aiziet?

68. Sīmanis Pēteris viņam atbildēja: **Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi,**

69. **Un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.**

70. Jēzus atbildēja viņiem: Vai es neesmu izredzējis jūs divpadsmitus? Bet viens no jums ir velns.

71. Bet viņš domāja Jūdu, Sīmaņa Iskariota dēlu; jo tas pēc viņu nodeva, lai gan viņš bija viens no tiem divpadsmitiem.

7. NODAĻA.

Pēc tam Jēzus staigāja pa Galileju, jo pa Judeju viņš negribēja staigāt, tāpēc ka jūdi viņu meklēja nokaut.

2. Bet jūdu lieveņu svētki bija tuvu.

3. Tad viņa brāļi sacīja viņam: Aizej no šejienes un ej uz Judeju, lai arī tavi mācekļi redz tavus darbus, ko tu dari.

4. Jo neviens neko nedara slepenībā, ja viņš grib kļūt pazīstams. Ja tu to gribi, rādies pasaulei.

5. Jo pat viņa brāļi neticēja viņam.

6. Tad Jēzus viņiem saka: Mans laiks vēl nav nācis, turpretim jūsu laiks vienumēr ir klāt.

7. Jūs pasaule nevar nīst, bet mani viņa nīst, jo es dodu liecību par viņu, ka viņas darbi ir ļauni.

8. Ejiet jūs uz svētkiem, es vēl neeimu uz svētkiem, jo mans laiks vēl nav pilns.

9. Un to sacījis, viņš palika Galilejā.

10. Bet kad viņa brāļi bija nogājuši uz svētkiem, tad arī viņš devās turp, tomēr ne atklāti, bet paslepšus.

11. Bet jūdi svētkos viņu meklēja un sacīja: Kur viņš ir?

12. Un daudz valodas par viņu bija tautā; vieni sacīja: Viņš ir labs, citi: nē, viņš sajauc tautu.

13. Tomēr neviens nerunāja atklāti par viņu, baidīdamies no jūdiem.

14. Bet kad svētki jau bija pusē, Jēzus uzgāja tempļi un sāka mācīt.

15. Tad jūdi izbrīnījās un sacīja: No kurienes šis pazīst rakstus, būdams bez izglītības?

16. Jēzus viņiem atbildēja: Mana mācība nav manis paša, bet tā, kas mani sūtījis.

17. Ja kāds grib darīt viņa prātu, tas sapratīs, vai mana mācība ir no Dieva, jeb es runāju pats no sevis.

18. Kas no sevis runā, tas meklē savu paša godu. Bet kas meklē tā godu, kas viņu sūtījis, tas ir patiess un tanī nav netaisnības.

19. Vai Mozus jums nav devis bauslību? Un neviens no jums bauslību nepilda. Kāpēc tad jūs mani meklējat nokaut?

20. Ļaudis atbildēja: Ļauns gars tevi apsēdis: kas tevi meklē nokaut?

21. Jēzus viņiem atbildēja: vienu darbu es esmu darījis un jūs visi uztraucaties par to.

22. Mozus jums devis apgraizīšanu — lai gan tā nav no Mozus, bet no tēviem — un jūs sabatā apgraizāt cilvēku.

23. Ja cilvēks sabatā saņem apgraizīšanu, lai Mozus bauslība tiktu ievērota, ko tad jūs dusmojat uz mani, ka es sabatā visu cilvēku esmu darījis veselu?

24. Nespriediet taču pēc ārienes, bet spriediet taisnu spriedumu!

25. Tad kādi no jeruzalemiešiem sacīja: Vai šis nav tas, ko viņi meklē nokaut?

26. Un redziet, viņš runā pilnīgi atklāti, un tie viņam nekā nesaka. Vai

tiešām valdības vīri būtu nākuši pie atziņas, ka šis ir Kristus?

27. Tomēr par viņu mēs zinām, no kurienes viņš ir. Bet kad Mesija nāks, neviens nezinās, no kurienes viņš ir.

28. Tad Jēzus templī mācīdams sauca: Tiešām, mani jūs pazīstat un zināt, no kurienes es esmu. Un tomēr es neesmu nācis no sevis, bet viens, kas ir paties, mani sūtījis. To jūs nepazīstat.

29. Bet es viņu pazīstu, jo no viņa es nāku, un viņš mani sūtījis.

30. Tad tie gribēja viņu gūstīt. Tomēr neviens savas rokas pie viņa nepielika, jo viņa stunda vēl nebija nākusi.

31. Bet no tautas daudzi viņam sāka ticēt un sacīja: Vai gan Kristus, kad tas nāks, vairāk zīmēs darīs, nekā šis ir darījis?

32. Kad nu farizeji dzirdēja, ka tautā iet par viņu tādas valodas, tad augstie priesteri un farizeji nosūtīja sulaiņus, lai viņu apcietinātu.

33. Tad Jēzus sacīja: Vēl īsu brīdi es esmu pie jums, tad es aizeimu pie tā, kas mani sūtījis.

34. Jūs mani meklēsiet, bet neatradīsiet, jo kur es noeimu, jūs nevarat līdzī nākt.

35. Tad jūdi sacīja cits citam: Kur šis grib iet, ka mēs viņu nevarētu atrast? Vai tikai viņš negrib iet pie tiem, kas dzīvo starp grieķiem un mācīt grieķus?

36. Ko nozīmē vārdi, ko viņš teica: Jūs mani meklēsiet un neatradīsiet un: kur es noeimu, jūs nevarat līdzī nākt?

37. Beidzamajā, lielajā svētku dienā Jēzus uzstājās un sauca: Ja kam slāpst, tas lai nāk pie manis un dzer!

38. **Kas man tic, kā rakstos sacīts: No viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes.**

39. To viņš sacīja par Garu, ko vēlāk dabūja tie, kas viņam ticēja; jo vēl nebija Gara, tāpēc ka Jēzus vēl nebija iegājis skaidrībā.

40. Daudzi no tautas, kas šos vārdus dzirdēja, sacīja: Šis tiešām ir gaidāmais pravietis.

41. Cits sacīja: Šis ir Kristus. Bet citi sacīja: Vai gan no Galilejas jānāk Kristus?

42. Vai nav sacīts rakstos, ka Kristus nāk no Dāvida dzimuma, no Betlemes ciema, kur dzīvoja Dāvids?

43. Tā šķelšanās cēlās tautā viņa dēļ.

44. Daži no viņiem gribēja viņu gūstīt, tomēr neviens rokas pie viņa nepielika.

45. Kad sulaiņi atgriezās pie augstiem priesteriem un farizejiem, tie viņiem sacīja: Kāpēc jūs viņu neesat atveduši?

46. Sulaiņi atbildēja: Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis cilvēks.

47. Farizeji viņiem atbildēja: Vai arī jums prāti sajaukti?

48. Vai gan kāds no valdības vīriem tic viņam, vai no farizejiem?

49. Nē, tikai šī tauta, kas nepazīst bauslības, — lai nolādēti viņi!

50. Tad viens no viņu vidus, Nikodems, kas jau agrāk bija nācis pie viņa, sacīja:

51. Vai mūsu bauslība tiesā cilvēku, to iepriekš neuzklausi un neizzināusi, ko viņš dara?

52. Tie atbildēja viņam: vai arī tu esi galilietis? Izpētī un raugi, ka no Galilejas neceļas neviens pravietis.

53. Un tie aizgāja katrs savā mājā.

8. NODAĻA.

Bet Jēzus aizgāja uz Eļļas kalnu.

2. Agri no rīta viņš atkal gāja templī, un visa tauta nāca pie viņa, un viņš apsēdās un mācīja viņus.

3. Bet rakstu mācītāji un farizeji atveda sievieti, kas bija pienākta laulības pārkāpšanā; un to vidū nostādījuši,

4. Tie sacīja viņam: Mācītāj, šī sieviete pienākta pašā laulības pārkāpšanā,

5. Un Mozus savā bauslībā mums ir pavēlējis tādas nomētāt akmeņiem. Ko tu saki?

6. Bet Jēzus, pie zemes noliecies, rakstīja ar pirkstu smiltīs.

7. Kad nu tie uzstāja viņam ar savu jautāšanu, viņš pacēla galvu un sacīja: Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!

8. Un atkal noliecies viņš rakstīja smiltīs.

9. Bet tie, to dzirdējuši, aizgāja cits pēc cita, sākot ar vecajiem. Un Jēzus palika viens līdz ar sievieti, kas vidū stāvēja.

10. Un Jēzus, atkal galvu pacēlis, sacīja viņai: Sieva, kur viņi ir? Vai neviens nav tevi pazudinājis?

11. Viņa atbildēja: Neviens, Kungs! Tad Jēzus sacīja: Arī es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs!

12. Tad Jēzus atkal runāja uz viņiem, sacīdams: Es esmu pasaules gaisma; kas seko man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.

13. Tad farizeji sacīja viņam: Tu pats liecini par sevi; tava liecība nav patiesa.

14. Tad Jēzus viņiem atbildēja: Lai gan es liecinu pats par sevi, tomēr mana liecība ir patiesa, jo es zinu, no kurienes es esmu nācis un kurp eimu. Bet jūs nezināt, no kurienes es nāku un kurp eimu.

15. Jūs spriežat kā cilvēki, es ne par vienu nespriežu tiesu.

16. Bet ja es spriežu tiesu, mans spriedums ir pareizs, jo es neesmu viens, bet ar mani ir tas, kas mani sūtījis.

17. Arī jūsu bauslībā ir rakstīts, ka divu cilvēku liecība ir pareiza.

18. Es esmu viens, kas liecina par sevi un par mani liecina Tēvs, kas mani sūtījis.

19. Tad tie sacīja viņam: Kur ir tavs tēvs? Jēzus atbildēja: Ne mani jūs pazīstat, ne manu Tēvu; ja jūs mani būtu pazinūši, jūs būtu pazinūši arī manu Tēvu.

20. Šos vārdus viņš runāja, mācīdams templī pie mantnīcas. Un neviens viņu neapcietināja, jo viņa stunda vēl nebija nākusi.

21. Tad viņš atkal tiem sacīja: Es aizeimu, un jūs mani meklēsiet un tomēr mirsiet savos grēkos. Kurp es eimu, tur jūs nevarat līdzī nākt.

22. Tad jūdi sacīja: Viņš taču pats sev nedarīs galu, ka viņš saka: Kurp es eimu, jūs nevarat līdzī nākt?

23. Viņš tiem sacīja: Jās esat no zemes, es esmu no augšienes, jūs piederat šai pasaulei, es nepiederu šai pasaulei.

24. Tādēļ es jums sacīju, ka jūs mirsiet savos grēkos. Jo ja jūs neticēsiet, ka es tas esmu, jūs mirsiet savos grēkos.

25. Tad tie sacīja viņam: Kas tu tāds esi? Jēzus viņiem sacīja: Ko es pavisam runāju ar jums!

26. Daudz kas man par jums jārunā un jāspriež. Bet tas, kas mani sūtījis, ir patiess, un es pasaulei stāstu to, ko no viņa esmu dzirdējis.

27. Bet tie nesaprata, ka viņš runāja uz viņiem par Tēvu.

28. Tad Jēzus sacīja: Kad jūs Cilvēka dēlu būsiet paaugstinājuši, tad jūs sapratīsiet, ka es tas esmu, un ka es neko nedaru no sevis, bet runāju, kā Tēvs mani mācījis.

29. Un kas mani sūtījis, ir ar mani. Viņš mani nav atstājis vienu, jo kas viņam labpatīk, to es daru vienmēr.

30. Viņam tā runājot, daudzi sāka viņam ticēt.

31. Tad Jēzus sacīja jūdiem, kas bija sākuši ticēt viņam: ja jūs paliekat manos vārdos, jūs patiesi esat mani mācekļi,

32. Un jūs atzīsiet patiesību un patiesība darīs jūs brīvus.

33. Tie viņam atbildēja: Mēs esam Ābraama dzimums un nekad neesam

bijuši neviena cilvēka vergi. Kā tad tu saki: Jūs būsit brīvi?

34. Jēzus viņiem atbildēja: Patiesi, patiesi, es jums saku, ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs.

35. Bet vergs nepaliek visu mūžu mājās; Dēls gan paliek visu mūžu.

36. Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsiet brīvi.

37. Es zinu, ka jūs esat Ābraama dzimums. Un tomēr jūs mani meklējat nokaut, jo maniem vārdiem jūsu starpā nav vietas.

38. Ko es pie Tēva esmu redzējis, to es runāju; arī jūs darāt, ko esat dzirdējuši no sava tēva.

39. Tie viņam atbildēja: Mūsu tēvs ir Ābraams. Jēzus viņiem saka: Ja jūs esat Ābraama bērni, darait Ābraama darbus!

40. Bet jūs mani meklējat nokaut, mani, kas jums patiesību esmu runājis, ko es esmu dzirdējis no Dieva. To Ābraams nav darījis.

41. Jūs darāt sava tēva darbus! Tie sacīja: Mēs neesam netiklībā dzimuši, mums ir viens tēvs, Dievs.

42. Jēzus viņiem sacīja: Ja Dievs būtu jūsu tēvs, jūs mani mīlētu, jo es esmu izgājis un nāku no Dieva. Jo ne no sevis esmu nācis, bet viņš mani sūtījis.

43. Kādēļ jūs manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties manos vārdos.

44. Jūs esat no sava tēva — velna, un jums gribas piepildīt sava tēva kārības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā. Melus runādams, viņš runā pēc savas dabas, jo viņš ir melis un melu tēvs.

45. Bet man jūs neticat, tāpēc ka es runāju patiesību.

46. Kuŗš no jums man var uzrādīt kādu grēku? Bet es runāju patiesību, kāpēc jūs neticat man?

47. Kas no Dieva ir, dzird Dieva vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Dieva.

48. Jūdi viņam atbildēja: Vai mēs pareizi nesakām, ka tu esi zamarietis un ka tevī ir velns?

49. Jēzus atbildēja: Manī nav velna, bet es dodu godu savam Tēvam, jūs turpretim laupāt man godu.

50. Bet es nemeklēju savu godu; ir viens, kas meklē un spriež tiesu.

51. Patiesi, patiesi, es jums saku: Ja kas manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs nemūžam!

52. Tad jūdi viņam sacīja: Nu mēs zinām, ka tevī ir velns. Ābraams ir miris un pravieši, un tu saki: Kas manus vārdus turēs, nebaudīs nāves nemūžam!

53. Vai tu esi lielāks nekā mūsu tēvs Ābraams, kas ir miris, tāpat kā pravieši ir miruši? Par ko tu sevi dari?

54. Jēzus atbildēja: Ja es pats sevi ceļu godā, mans gods nav nekas. Bet tas, kas mani ceļ godā, ir mans Tēvs, ko jūs saucat par savu Dievu.

55. Jūs viņu nepazīstat, bet es viņu pazīstu. Ja es sacītu, ka nepazīstu viņu, es būtu melis līdzīgs jums. Bet es viņu pazīstu un turu viņa vārdus.

56. Jūsu tēvs Ābraams kļuva līkums, noprazdams, ka redzēs manu dienu; un viņš to redzēja un priecājās par to.

57. Tad jūdi viņam sacīja: Tev vēl nav piecdesmit gadu, un tu būtu Ābraamu redzējis?

58. Jēzus atbildēja viņiem: Patiesi, patiesi, es jums saku: Pirms Ābraams tapa, esmu es.

59. Tad viņi pacēla akmeņus, lai mestu tos uz viņu. Bet Jēzus paslēpās un izgāja no tempļa ārā.

9. NODAĻA.

Un gaŗām ejot, viņš ieraudzīja cilvēku, kas no dzimšanas bija neredzīgs.

2. Viņa mācekļi viņam jautāja: Rabbi, kas ir grēkojis, viņš pats, vai viņa vecāki, ka viņš neredzīgs piedzimis?

3. Jēzus atbildēja: Ne viņš ir grēkojis, ne viņa vecāki; bet Dieva darbiem vajaga parādīties pie viņa.

4. Man nākas strādāt tā darbus, kas mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.

5. Kamēr es esmu pasaulē, es esmu pasaules gaisma.

6. To sacījis, viņš splāva zemē, taisīja no siekalām svaidāmo, uzlika šo svaidāmo uz viņa acīm

7. Un sacīja viņam: Ej, mazgājies Ziloas [t. i. tulkojumā «sūtītais»] dīķī! Tad viņš aizgāja, mazgājās un pārnāca redzīgs.

8. Tad kaimiņi un citi, kas viņu iepriekš bija redzējuši, kā viņš ubagoja. sacīja: Vai šis nav tas, kas sēdēja un ubagoja?

9. Daži sacīja: Viņš tas ir; citi turpretim: Nē, bet viņš tam līdzīgs. Viņš pats sacīja: Es tas esmu.

10. Tad tie viņam sacīja: Kā tad tavas acis ir atvērušās?

11. Viņš atbildēja: Cilvēks, kuŗu sauc Jēzu, iztaisīja svaidāmo, svaidīja ar to manas acis un sacīja man: Ej uz Zilou un mazgājies! Tad es aizgāju, mazgājos un kļuvu redzīgs.

12. Tie viņam jautāja: Kur viņš ir? Viņš sacīja: Es nezinu.

13. Tad viņi šo agrāk neredzīgo cilvēku aizveda pie farizejiem,

14. Bet tā diena bija sabats, kad Jēzus bija taisījis svaidāmo un bija atvēris viņa acis.

15. Arī farizeji viņu atkal jautāja, kā viņš ticis redzīgs. Viņš sacīja tiem: Viņš uzlika svaidāmo uz acīm, es mazgājos un — varu redzēt.

16. Tad daži farizeji sacīja: Šis cilvēks nav no Dieva, jo viņš nesvētī sabatu; bet citi sacīja: Kā grēcīgs cilvēks var darīt tādas zīmes? Un tie sāka šķelties savā starpā.

17. Tad viņi atkal saka neredzīgajam: Ko tu pats saki par viņu, ka viņš atvēris tavas acis? Tas sacīja: Viņš ir pravietis.

18. Bet jūdi neticēja tam, ka viņš bijis neredzīgs un ticis redzīgs, kamēr tie nebija atsaukuši izdziedinātā cilvēka vecākus.

19. Viņi tiem jautāja: Vai šis ir jūsu dēls, par kuŗu jūs sakāt, ka tas neredzīgs dzimis? Kā tad viņš tagad var redzēt?

20. Viņa vecāki atbildēja: Mēs zinām, ka viņš ir mūsu dēls un ka viņš neredzīgs piedzimis;

21. Bet kā viņš tagad var redzēt, to mēs nezinām; tāpat nezinām, kas viņam atvēris acis. Jautājiet viņam pašam, viņš ir pilngadīgs, viņš pats par sevi atbildēs.

22. Tā viņa vecāki runāja, baidīdamies no jūdiem; jo jūdi jau bija sarunājušies katru, kas viņu apliecinātu par Kristu, izslēgt no draudzes.

23. Tāpēc viņa vecāki sacīja: Viņš ir pilngadīgs, jautājiet viņam pašam!

24. Pēc tam viņi otrreiz pasauca cilvēku, kas bija neredzīgs bijis, un sacīja viņam: Dod Dievam godu! Mēs zinām, ka šis cilvēks ir grēcinieks.

25. Tad tas atbildēja: Vai viņš ir grēcinieks, to es nezinu; vienu es zinu, ka es, neredzīgais, tagad varu redzēt.

26. Viņi tam sacīja: Ko viņš ar tevi darīja? Kā viņš atvēra tavas acis?

27. Viņš tiem atbildēja: Es jums jau teicu, bet jūs neesat klausījuši. Kāpēc jūs to vēlreiz gribat dzirdēt? Jūs taču negribat kļūt par viņa mācekļiem?

28. Tad tie viņu nolamāja un sacīja: Tu esi viņa māceklis, bet mēs esam Mozus mācekļi.

29. Mēs zinām, ka ar Mozu ir runājis Dievs; bet par šo mēs nezinām, no kurienes viņš ir.

30. Izdziedinātais viņiem atbildēja: Tas jau ir tas dīvainais, ka jūs nezināt no kurienes viņš ir, un tomēr viņš ir atvēris manas acis.

31. Mēs zinām, ka Dievs grēciniekus neklausā, bet ja kāds ir dievbijīgs un dara Dieva prātu, to viņš klausā.

32. Nemūžam vēl nav dzirdēts, ka kāds būtu atvēris acis cilvēkam, kas neredzīgs piedzimis.

33. Ja viņš nebūtu no Dieva, viņš neko nevarētu darīt.

34. Tie viņam atbildēja: Tu viss esi grēkos dzimis un tu mūs gribi mācīt? Un tie viņu izdzina ārā.

35. Jēzus dabūja zināt, ka viņi to izdzinuši ārā. Saticis to, viņš sacīja: Vai tu ticī Cilvēka Dēlam?

36. Tas atbildēja: Kungs, kas tas ir, lai es varētu viņam ticēt?

37. Jēzus viņam sacīja: Tu esi viņu redzējis; kas ar tevi runā, tas tas ir.

38. Viņš teica: Es ticu, Kungs! un to pielūdza.

39. Un Jēzus sacīja: Uz tiesu es esmu nācis šinī pasaulē, lai tie, kas neredz, kļūst redzīgi, un tie, kas redz, akli.

40. To dzirdēja daži farizeji, kas bija pie viņa, un viņam sacīja: Mēs taču neesam akli?

41. Jēzus viņiem sacīja: Ja jūs būtu akli, jums nebūtu grēka; bet tagad jūs sakāt: Mēs redzam; tāpēc jūsu grēks paliek.

10. NODAĻA.

Patiesi, patiesi, es jums saku: Kas neieiet pa durvīm avju kūtī, bet citur kāpj iekšā, ir zaglis un laupītājs.

2. Bet kas ieiet pa durvīm, ir avju gans.

3. Viņam durvju sargs atveŗ, un avis klausā viņa balsij, un viņš savas avis sauc vārdā un izved tās ārā.

4. Kad viņš visas savas avis izlaidis ārā, viņš pats iet tām pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi.

5. Svešam turpretim tās nesekos, bet bēgs no tā, jo viņas nepazīst svešnieku balsi.

6. Šo līdzību Jēzus tiem stāstīja, bet tie nesaprata, ko tas nozīmēja, ko viņš uz tiem runāja.

7. Tad Jēzus atkal sacīja: Patiesi, patiesi, es jums saku: Es esmu durvis, kas ved pie avīm.

8. Visi, kas priekš manis nākuši, ir zagli un laupītāji; bet avis viņus nav klausījušas.

9. Es esmu durvis. Ja kāds caur mani ieiet, tas tiks izglābts; viņš ieies un izies un atradīs ganības.

10. Zaglis nāk vienīgi, lai zagtu, nokautu un nomaitātu. Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.

11. Es esmu labais gans. Labais gans atdod savu dzīvību par savām avīm.

12. Derētais gans, kas nav īstais, kam avis nepieder, redzēdams vilku nākam, atstāj avis un bēg, — un vilks tās nolaupa un izklīdina.

13. Jo viņš ir derēts gans, un avis viņam nerūp.

14. **Es esmu labais gans; es pazīstu savas avis, un manas avis mani pazīst.**

15. **Itin kā Tēvs pazīst mani, es pazīstu Tēvu; un es atdodu savu dzīvību par savām avīm.**

16. Man vēl ir citas avis, kas nav no šīs kūts; arī tās man jāatved; arī viņas dzirdēs manu balsi un būs viens ganāms pulks un viens gans.

17. Tāpēc Tēvs mani mīl, ka es atdodu savu dzīvību, lai es to atkal atgūtu.

18. Neviens to nav man atņēmis, bet es to atdodu pats no sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt. Šo uzdevumu es esmu saņēmis no sava Tēva.

19. Tad atkal cēlās šķelšanās jūdu starpā šo vārdu dēļ.

20. Daudzi viņu starpā sacīja: Viņā ir velns, viņš ir prātu zaudējis! Ko jūs viņu klausāties?

21. Citi sacīja: Šie vārdi nav velna apsēsta cilvēka vārdi. Vai ļauns gars var atvērt aklo acis?

22. Pēc tam Jeruzalemē bija tempļa atjaunošanas svētki. Tas bija ziemā.

23. Jēzus staigāja pa templi Zalamana stabu ailē.

24. Jūdi viņu ielenca un sacīja viņam: Cik ilgi tu mūs turēsi neziņā? Ja tu esi Kristus, saki mums to skaidri!

25. Jēzus viņiem atbildēja: Es jums esmu teicis, bet jūs neticat. Darbi, ko es daru sava Tēva vārdā, nodod liecību par mani.

26. Bet jūs neticat, jo nepiederat pie manām avīm.

27. **Manas avis dzird manu balsi, es tās pazīstu, un viņas man seko.**

28. **Un es tām dodu mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no manas rokas.**

29. **Mans Tēvs, kas man tās devis, ir lielāks par visiem, un neviens neko nevar izraut no Tēva rokas.**

30. **Es un Tēvs, mēs esam viens.**

31. Tad jūdi atkal sanesa akmeņus, lai viņu nomētātu.

32. Jēzus tiem atbildēja: Daudz labu darbu es jums esmu rādījis, kas nāk no Tēva. Kuŗa darba dēļ jūs mani gribat nomētāt?

33. Jūdi viņam atbildēja: Nevis laba darba dēļ mēs tevi gribam nomētāt, bet Dieva zaimošanas dēļ, tāpēc ka tu cilvēks būdams dari sevi par Dievu.

34. Jēzus viņiem atbildēja: Vai nav rakstīts jūsu bauslībā: Es esmu sacījis, jūs esat dievi.

35. Ja viņš tos nosaucis par dieviem, uz kuŗiem zīmējās šie Dieva vārdi, un raksti nevar tikt atcelti,

36. Vai tad tam, ko Tēvs ir svētījis un sūtījis pasaulē, jūs drīkstat pārmet Dieva zaimošanu, ka viņš sacījis: Es esmu Dieva Dēls?

37. Ja es nedaru sava Tēva darbus, neticiet man!

38. Bet ja es tādus daru, tad, ja man neticat, ticiet vismaz šiem darbiem, lai jūs saprastu un zinātu, ka manī ir Tēvs, un es Tēvā.

39. Tad tie atkal viņu taisījās gūstīt, bet viņš izglābās no viņu rokām.

40. Pēc tam viņš atkal aizgāja otrpus Jardanas, tai vietā, kur Jānis sākumā bija kristījis, un palika tur.

41. Un daudzi nāca pie viņa un sacīja: Jānis nav darījis nevienas zīmes, bet viss, ko Jānis par šo runājis, ir bijis patiesība.

42. Un daudzi tur sāka viņam ticēt.

11. NODAĻA.

Bet viens gulēja slims, Lācars vārdā, Betanijā, Marijas un viņas māsas Martas ciemā.

2. Bet šī Marija bija tā, kas Kungu bija svaidījusi ar svaidāmo eļļu un viņa kājas ar saviem matiem nožāvējusi. Tās brālis Lācars gulēja slims.

3. Tad abas māsas sūtīja viņam ziņu: Kungs, redzi, tas, ko tu mīli, guļ slims.

4. Jēzus, to dzirdējis, sacīja: Šī slimība nav uz nāvi, bet Dievam par godu, lai Dieva Dēls ar to tiktu pagodināts.

5. Bet Jēzus mīlēja Martu, viņas māsu un Lācaru.

6. Saņēmis ziņu, ka viņš ir slims, viņš vēl divi dienas palika tai vietā, kur viņš atradās

7. Un tikai pēc tam viņš saka mācekļiem: Iesim atkal uz Judeju!

8. Mācekļi viņam saka: Rabbi, nupat jūdi gribēja tevi nomētāt akmeņiem, un tu atkal jau dodies turp?

9. Jēzus atbildēja: Vai dienai nav divpadsmit stundu? Ja kāds staigā dienā, tas nepiedauzās, jo tas redz šīs pasaules gaismu.

10. Bet ja kāds staigā naktī, tas piedauzās, jo viņam nav gaismas.

11. To viņš teica un pēc tam saka viņiem: Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis, bet es eimu viņu modināt.

12. Mācekļi viņam sacīja: Kungs, ja viņš aizmidzis, tad viņš izveseļosies.

13. Bet Jēzus to bija zīmējis uz viņa nāvi; viņi turpretim domāja, ka viņš runā par miegu.

14. Pēc tam Jēzus viņiem skaidri saka: Lācars nomiris;

15. Un es priecājos jūsu dēļ, ka es nebiju tur, lai jūs ticētu; bet iesim pie viņa!

16. Tad Toms, saukts dvīnis, sacīja pārējiem mācekļiem: Iesim arī mēs, lai kopā ar viņu mirtu!

17. Kad Jēzus tur nonāca, viņš to atrada jau četras dienas guļam kapā.

18. Bet Betanija bija netālu no Jeruzalemes, apmēram piecpadsmit stadiju.

19. Un daudz jūdu bija atnākuši pie Martas un Marijas, lai iepriecinātu viņas par viņu brāli.

20. Marta, dzirdējusi, ka Jēzus nāk, izgāja viņam pretīm, bet Marija palika mājās sēžot.

21. Tad Marta sacīja Jēzum: Kungs, ja tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris!

22. Bet arī tagad es zinu, ka visu, ko tu no Dieva lūgsi, Dievs tev dos.

23. Jēzus viņai saka: Tavs brālis celsies augšām!

24. Marta saka viņam: Es zinu, ka viņš celsies augšām, kad miroņi celsies augšām, pastarā dienā.

25. Jēzus viņai sacīja: **Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība; kas man tic, dzīvos, arī ja tas mirs,**

26. **Un ikviens, kas dzīvo un tic man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?**

27. Viņa saka: Jā, Kungs, es ticu, ka tu esi Kristus, Dieva dēls, kam jānāk pasaulē.

28. Un to sacījusi, viņa aizgāja un pasauca Mariju, savu māsu, tai paslepšus sacīdama: Mācītājs atnācis un tevi sauc.

29. Bet viņa, to dzirdējusi, steigšus ceļas un dodas pie viņa.

30. Bet Jēzus vēl nebija iegājis ciemā, bet vēl atradās tanī vietā, kur Marta viņu bija satikusi.

31. Tad jūdi, kas bija pie viņas mājā, lai viņu iepriecinātu, redzēdami, ka Marija steigšus cēlās un izgāja, sekoja tai, būdami tanīs domās, ka viņa iet uz kapu, lai tur raudātu.

32. Kad Marija nonāca tur, kur Jēzus bija, viņa to ieraudzījusi metās tam pie kājām un sacīja viņam: Kungs, ja tu būtu šeit bijis, mans brālis nebūtu miris.

33. Tad Jēzus, redzēdams viņu raudam un arī jūdus raudam, kas viņai bija sekojuši, garā aizgrābts noskuma

34. Un sacīja: Kur jūs viņu esat likuši? Tie viņam saka: Kungs, nāc un redzi!

35. Jēzus raudāja.

36. Tad jūdi sacīja: Redziet, cik ļoti viņš to ir mīlējis!

37. Bet daži viņu starpā sacīja: Vai viņš, kas atvēra aklā acis, nevarēja arī darīt, lai šis nenomirtu?

38. Jēzus, atkal sirdī aizgrābts, nonāk pie kapa; tas bija alā, un akmens gulēja priekšā.

39. Jēzus saka: Noņemiet akmeni! Marta, mirēja māsa, saka viņam: Kungs, viņš jau ož, jo ir jau pagājušas četras dienas.

40. Jēzus viņai saka: Vai es tev nesacīju: Ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību?

41. Tad viņi noņēma akmeni. Bet Jēzus pacēla acis augšup un sacīja: Tēvs, es tev pateicos, ka tu mani esi paklausījis!

42. Es jau zināju, ka tu katrā laikā mani paklausī, bet apkārtstāvošo laužu dēļ es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka tu mani esi sūtījis.

43. Un to sacījis, viņš stiprā balsī sauca: Lācar, nāc ārā!

44. Un mironis iznāca; kājas un rokas tam bija autiem sasietas un seja aizsegta ar sviedrautu. Bet Jēzus sacīja tiem: Atrāsait viņu un ļaujiet viņam iet.

45. Tad daudzi to jūdu starpā, kas bija nākuši pie Marijas un redzējuši, ko viņš bija darījis, sāka viņam ticēt.

46. Bet daži no tiem aizgāja pie farizejiem un izstāstīja viņiem, ko Jēzus bija darījis.

47. Tad augstie priesteri un farizeji sasauca augstās tiesas sēdi un sacīja: Ko mēs darīsim? Jo šis cilvēks dara daudz zīmju.

48. Ja mēs viņu tā palaidīsim, visi sāks ticēt viņam, un romieši nāks un atņems mums zemi un tautu.

49. Un viens starp viņiem, Kajafa, būdams tā gada augstais priesteris, sacīja viņiem: Jūs neko nesaprotat

50. Un neapsverat, ka mums ir labāki, lai viens cilvēks mirst, ja to prasa tautas labums, nekā kad visa tauta iet bojā.

51. Bet to viņš nesacīja pats no sevis, bet pareģoja, būdams tā gadu augstais priesteris. Jo Jēzum bija mirt tautas labā.

52. Un nevien jādu tautas labā, bet arī, lai savāktu vienkopus izklīdinātos Dieva bērņus.

53. No tās dienas tie nosprieda viņu nokaut.

54. Bet Jēzus nu vairs nestaigāja atklāti starp jūdiem, bet no turienes aizgāja uz apgabalu netālu no tuksneša, uz pilsētu vārdā Efraimu, un tur palika kopā ar mācekļiem.

55. Bet jūdu lieldienas bija tuvu, un daudzi no laukiem jau priekš lieldienām devās uz Jeruzalemi, lai šķīstītos.

56. Tie meklēja Jēzu un runāja savā starpā templī stāvēdami: Kā jums šķiet? Viņš droši vien nenāks svētkos?

57. Bet augstie priesteri un farizeji bija devuši rīkojumu, ka katram, kas zin, kur viņš ir, viņš jāuzrāda, lai tie viņu varētu apcietināt.

12. NODAĻA.

Bet Jēzus sešas dienas priekš lieldienām nogāja uz Betaniju, kur bija Lācars, ko viņš bija uzmodinājis no miroņiem.

2. Tur tie viņam taisīja mielastu; Marta apkalpoja, bet Lācars bija viens no tiem, kas kopā ar viņu sēdēja pie galda.

3. Tad Marija, paņēmusi mārciņu īstas, ļoti dārgas nardu eļļas, svaidīja Jēzus kājas un žāvēja viņa kājas ar saviem matiem. Un svaidāmās eļļas smarža piepildīja visu māju.

4. Bet viens no viņa mācekļiem, Jūda Iskariots, kas vēlāk viņu nodeva, sacīja:

5. Kāpēc šī svaidāmā eļļa nav pārdota par trīssimts sudraba gabaliem, un nauda nodota nabagiem?

6. Bet to viņš sacīja nevis tāpēc, ka viņam rūpēja nabagi, bet tāpēc, ka viņš bija zaglis un kasi turēdams piesavinājās iemaksas.

7. Tad Jēzus sacīja: Laid, lai tas viņai paliek manai bērņ dienai!

8. Jo nabagi vienumēr ir pie jums, bet es neesmu vienumēr.

9. Tad liels pulks jūdu dabūja zināt, ka viņš ir tur un atnāca nevien Jēzus dēļ, bet arī, lai Lācaru redzētu, ko viņš bija uzmodinājis no miroņiem.

10. Bet augstie priesteri nolēma nokaut arī Lācaru,

11. Jo viņa dēļ daudz jūdu nogāja un ticēja Jēzum.

12. Otrā dienā liels ļaužu pulks, kas bija nācis uz svētkiem, dabūjuši zināt, ka Jēzus nāk uz Jeruzalemi,

13. Ņēma palmu zarus un izgāja viņam pretim, kliegdami: Oziannā, slavēts, kas nāk Dieva Kunga vārdā, Israēļa ķēniņš!

14. Bet Jēzus, atradis jaunu ēzeli, uzsēdās tam virsū, kā rakstīts:

15. Nebīsties, Cianas meita, redzi, tavs ķēniņš nāk, sēdēdams uz ēzeļa kumeļa!

16. To visu viņa mācekļi sākumā nesaprata, bet kad Jēzus bija ticis apskaidrots, tad viņiem ienāca prātā, ka tas par viņu bija rakstīts, un ka tāpēc tie viņam to bija darījuši.

17. Šādu liecību nodeva ļaudis, kas pie viņa bija bijuši, kad viņš Lācaru

bija saucis no kapa un uzmodinājis no miroņiem.

18. Tāpēc arī tauta viņam bija gājusi pretim, ka viņa bija dabūjusi zināt, ka viņš šo zīmi bija darījis.

19. Bet farizeji runāja savā starpā: Jūs redzat, ka jūs nekā nespējat darīt! Redziet, visa pasaule iet viņam pakaļ!

20. Bet starp tiem, kas bija atnākuši svētkos, lai pielūgtu, bija daži grieķi.

21. Tie atnāca pie Filipa, kas bija no Betsaidas Galilejā, un viņu lūdza: Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt!

22. Filips iet pie Andreja, lai viņam to sacītu. Andrejs un Filips nāk un saka to Jēzum.

23. Bet Jēzus atbild viņiem: Ir pienākusi stunda, kad Cilvēka Dēls top pagodināts.

24. Patiesi, patiesi, es jums saku, ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu.

25. Kas savu dzīvību tur mīlu, tam tā zūd, bet kas savu dzīvību šinī pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgi dzīvei.

26. Ja kāds man grib kalpot, tad lai viņš seko man, jo kur es esmu, tur būs arī mans kalps; un ja kāds man kalpos, to mans Tēvs cels godā.

27. Tagad man dvēsele ir satriekta; ko lai es saku? Tēvs, izpestī mani no šās stundas? Bet tāpēc jau šai stundā esmu nācis.

28. Tēvs, pagodini savu vārdu! Tad balss nāca no debesīm: Es viņu esmu pagodinājis un atkal viņu pagodināšu!

29. Tad ļaudis, kas tur stāvēja un to bija dzirdējuši, sprieda, ka pērkons ir rūcis, bet citi sacīja: Eņģelis ar viņu ir runājis.

30. Bet Jēzus atbildēja: Nevis manis dēļ šī balss atskanējusi, bet jūsu dēļ.

31. Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda. Šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā.

32. Bet es no zemes tikšu paaugstināts un visus vilkšu pie sevis.

33. Bet to viņš sacīja norādīdams, kādā nāvē viņam bija mirt.

34. Tad ļaudis viņam atbildēja: Mēs bauslībā esam mācījušies, ka Kristus paliek uz mūžu mūžiem; kā tad tu saki, ka Cilvēka Dēlam jātiek paaugstinātam? Kas ir šis Cilvēka Dēls?

35. Tad Jēzus viņiem sacīja: Vēl mazu brīdi gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neapņem. Jo kas tumsā staigā, nezin, kurp viņš iet.

36. Ticiet gaismai, kamēr jums ir gaisma, ka jūs topat par gaismas bērniem! Tā Jēzus runāja un pēc tam nozuda viņu acīm.

37. Bet lai gan viņš tik daudz zīmju viņu priekšā bija darījis, tie tomēr neticēja viņam.

38. Tā piepildījās pravieša Jesajas vārdi, ko tas teicis: Kungs, kas ir ticējis mūsu vēstij, un kam Dieva elkonis kļuvis zināms?

39. Tāpēc tie nevarēja ticēt, kā Jesaja tālāk saka:

40. Viņu acis viņš ir aptumšojis un viņu sirdis apcietinājis, lai viņi savām acīm neredzētu un nesaprastu un savās sirdīs neatgrieztos, ka es tos varētu dziedināt.

41. To Jesaja ir sacījis tāpēc, ka tas skatīja viņa godību un sludināja par viņu.

42. Tomēr arī daudzi valdības vīri bija sākuši viņam ticēt, bet farizeju dēļ viņi to atklāti neapliecināja, lai tos neizslēgtu no draudzes.

43. Jo viņi cilvēku atzinību mīlēja vairāk nekā godu Dieva priekšā.

44. Bet Jēzus sauca: Kas man tic, tas netic man, bet tam, kas mani sūtījis.

45. Un kas mani redz, redz to, kas mani sūtījis!

46. Es, gaisma, esmu nācis pasaulē, lai neviens, kas man tic, nepaliktu tumsībā.

47. Un ja kāds manus vārdus dzird un neievēro, es to netiesāju; jo es

neesmu nācis pasauli tiesāt, bet pasauli atpestīt.

48. Kas mani nievā un nepieņem manus vārdus, tam jau ir savs tiesas spriedējs: mans vārds, ko esmu runājis, spriedīs par viņu tiesu pastarā dienā.

49. Jo es nerunāju no sevis, bet Tēvs, kas mani sūtījis, tas man ir pavēlējis, ko lai saku un ko lai runāju.

50. Un es zinu, ka viņa pavēle ir mūžīga dzīvība. Tāpēc visu ko runāju, es runāju, kā to mans Tēvs man ir sacījis.

13. NODAĻA.

Bet priekš lieldienas svētkiem, zinādams, ka viņa stunda bija nākusi un ka viņam no šīs pasaules jāiet pie Tēva, Jēzus parādīja savējiem, ko tas šinī pasaulē bija mīlējis, savu mīlestību līdz galam.

2. Vakariņas ēdot, kad jau velns Jūdām Sīmaņa dēlam Iskariotam bija sirdī iedevis viņu nodot,

3. Zinādams, ka Tēvs visu bija licis viņa rokās un ka viņš pie Dieva aiziet, kā viņš no Dieva ir nācis,

4. Viņš ceļas no vakariņām, noliek drēbes, ņem priekšautu un apsien to;

5. Pēc tam ielej ūdeni traukā un sāk mācekļiem kājas mazgāt un tās žāvēt ar priekšautu, ko viņš bija apsējis.

6. Kad viņš nāk pie Sīmaņa Pēterā, tas viņam saka: Kungs, vai tu man mazgāsi kājas?

7. Jēzus atbildēja viņam: Ko es daru, to tu tagad nesaproti, bet pēc tu to sapratīsi.

8. Pēteris viņam saka: Nemūžam tu man nemazgāsi kājas! Jēzus atbildēja viņam: Ja es tevi nemazgāšu, tev nebūs daļas pie manis.

9. Sīmanis Pēteris saka viņam: Kungs, nevien manas kājas, bet arī rokas un galvu!

10. Jēzus saka viņam: Kas ir mazgājies, tam nevajag vairāk, kā vien

kājas mazgāt, jo viņš viscaurēm ir tīrs. Arī jūs esat tīri, bet ne visi.

11. Jo viņš pazina savu nodevēju, tāpēc viņš sacīja: Ne visi jūs esat tīri.

12. Kad nu viņš viņu kājas bija mazgājis, tas paņēma savas drēbes un atkal apsēdās. Tad viņš sacīja: Vai jūs zināt, ko es jums esmu darījis?

13. Jūs mani saucat: Mācītājs un: Kungs, un jūs pareizi darāt, jo es tas esmu.

14. Ja nu es, jūsu kungs un mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt.

15. **Jo es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā es jums esmu darījis.**

16. Patiesi, patiesi, es jums saku: Kalps nav lielāks par savu kungu, nedz sūtnis lielāks par to, kas viņu sūtījis.

17. Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!

18. Es nerunāju par jums visiem. Es zinu, kuŗus esmu izredzējis. Bet jāpiepildās rakstiem: Kas manu maizi ēd, pret mani pacēlis savu kāju.

19. Jau tagad es jums to saku, pirms tas ir noticis, lai jūs, kad tas notiek, ticētu, ka es tas esmu.

20. Patiesi, patiesi, es jums saku: Kas uzņem, ko es sūtu, tas uzņem mani, bet kas mani uzņem, uzņem to, kas mani sūtījis.

21. To sacījis, Jēzus garā satriekts liecināja un sacīja: Patiesi, patiesi, es jums saku: Viens no jums mani nodos!

22. Mācekļi paskatījās cits uz citu neziņā, par kuŗu viņš runā.

23. Viens no viņa mācekļiem sēdēja pie Jēzus krūtīm, to Jēzus mīlēja.

24. Tam Sīmanis Pēteris pamāj un saka viņam: Vaicā, kuŗš tas ir, par ko viņš runā!

25. Tas, noliecies pie pašas Jēzus krūts, saka viņam: Kungs, kuŗš tas ir?

26. Jēzus atbild: Tas ir tas, kam es, kumosu iemērcis to došu. Un kumosu iemērcis, viņš to ņem un dod Jūdām Sīmaņa dēlam Iskariotam.

27. Un pēc šī kumosa tanī iegāja sātans. Bet Jēzus viņam saka: Ko tu dari, to dari drīz!

28. Bet no tiem, kas pie galda sēdēja, neviens nekā nesaprata, kādā nolūkā viņš tam to sacīja.

29. Jo dažiem šķita, ka Jēzus tāpēc, ka Jūdām bija kase, tam būtu sacījis: Iepērc uz svētkiem, kā mums vajaga, vai: Dodi kaut ko nabagiem!

30. Saņēmis kumosu, Jūda steigšus izgāja ārā; un bija nakts.

31. Kad viņš bija izgājis, Jēzus saka: Tagad Cilvēka Dēls ir paaugstināts, un Dievs paaugstināts viņā.

32. Bet ja Dievs ir paaugstināts viņā, tad arī Dievs viņu paaugstinās sevī un viņu drīz vien paaugstinās.

33. Bērniņi, es vēl mazu brīdi esmu pie jums. Jūs mani meklēsiet, bet, kā es jūdiem esmu sacījis, tā arī jums tagad saku: Kurp es eimu, jūs man nevarat sekot.

34. Jaunu bausli es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.

35. No tam visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.

36. Sīmanis Pēteris viņam saka: Kungs, kurp tu eji? Jēzus viņam atbild: Kur es eimu, turp tu tagad man nevari sekot, bet vēlāk sekosi.

37. Pēteris saka: Kungs, kāpēc es tev tagad nevaru sekot? Savu dzīvību es par tevi atdošu!

38. Jēzus atbild: Savu dzīvību tu par mani atdosi? Patiesi, patiesi, es tev saku: Vēl gailis nebūs dziedājis, kad tu mani jau trīskārt būsi aizliedzis.

14. NODAĻA.

Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet man!

2. Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai es jums

tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt?

3. Un kad es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur es esmu, būtu arī jūs.

4. Un kur es noeimu, — to ceļu jūs zināt.

5. Toms viņam saka: Kungs, mēs nezinām, kurp tu eji; kā lai mēs zinātu ceļu?

6. Jēzus viņam saka: **Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur mani.**

7. Ja jūs mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī manu Tēvu. Jau tagad jūs viņu pazīstat un esat viņu redzējuši.

8. Filips viņam saka: Kungs, rādi mums Tēvu, tad mums pietiek.

9. Jēzus viņam saka: Tik ilgi es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi mani sapratis, Filip? Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: Rādi mums Tēvu?

10. Vai tu netici, ka es esmu Tēvā, un Tēvs ir manī? Vārdus, ko es jums saku, es nerunāju no sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir manī, dara savus darbus.

11. Ticiet man, ka es esmu Tēvā, un Tēvs ir manī; bet ja nē, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet!

12. Patiesi, patiesi, es jums saku, kas man tic, tas arī tos darbus darīs, ko es daru un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva.

13. Un visu, ko jūs lūgsit manā vārdā, to es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā.

14. Ko jūs lūgsit manā vārdā, to es darīšu.

15. Ja jūs mīlat mani, turiet manas pavēles.

16. Un es lūgšu Tēvu, un viņš jums dos citu Aizstāvi, lai tas būtu pie jums mūžīgi,

17. Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa to neredz un to nepazīst; bet jūs to pazīstat, jo viņš pastāvīgi ir pie jums un mājās jūsos.

18. Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums.

19. Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule manis vairs neredzēs, bet jūs mani redzēsiet, jo es dzīvoju, un jums būs dzīvot.

20. Tanī dienā jūs atzīsiet, ka es esmu Tēvā, un jūs manī, un es jūsos.

21. Kam ir mani baušļi un kas viņus tur, tas mani mīl; bet kas mani mīl, to mans Tēvs mīlēs un es to mīlēšu un tam parādīšos.

22. Tad Jūda (ne Iskariots) viņam saka: Kā tas nāk, ka tu gribi parādīties mums, bet ne pasaulei?

23. Jēzus viņam atbildēja: Kas mani mīl, tas manus vārdus turēs, un mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim pie viņa un ņemsim pie viņa mājas vietu.

24. Kas mani nemīl, tas netur manus vārdus; bet tie vārdi, ko jūs dzirdat, nav mani, bet Tēva, kas mani sūtījis.

25. To es jums esmu runājis pie jums būdams.

26. **Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtījis manā vārdā, tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko es jums esmu sacījis,**

27. **Mieru es jums atstāju, savu mieru es jums dodu; ne kā pasaule dod, es jums dodu. Jūsu sirds lai neiztrūkstas un neizbīstas.**

28. Jūs esat dzirdējuši, ka es jums esmu sacījis: Es aizeimu un atkal nākšu pie jums. Ja jūs mani mīlētu, jūs priecātos, ka es aizeimu pie Tēva, jo Tēvs ir lielāks nekā es.

29. To es jums jau tagad esmu sacījis, pirms tas notiek, lai, kad tas būs noticis, jūs ticētu.

30. Es vairs daudz nerunāšu ar jums, jo nāk šīs pasaules valdnieks; pār mani viņš gan nenieka nespēj.

31. Bet lai pasaule zin, ka es Tēvu mīlu un daru, kā Tēvs man ir pavēlējis: Celieties, iesim no šejienes!

15. NODAĻA.

Es esmu īstais vīna koks, un mans Tēvs ir dārza kopējs.

2. Ikvienu zaru pie manis, kas nenes augļus, viņš noņem, un ikvienu, kas nes augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļu nestu.

3. Jūs jau esat tīri to vārdu dēļ, ko es uz jums esmu runājis.

4. **Palieciēt manī, un es — jūsos.** Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīna koka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat manī.

5. Es esmu vīna koks, jūs tie zari. Kas manī paliek, un es viņā, tas nes daudz augļu, **jo bez manis jūs nenieka nespējat darīt.**

6. Ja kas nepaliek manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī un tie sadeg.

7. Ja jūs paliekat manī, un mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, — tas jums notiks.

8. Ar to mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par maniem mācekļiem.

9. Kā Tēvs mani ir mīlējis, tā es jūs esmu mīlējis: Palieciēt manā mīlestībā!

10. Ja jūs turēsiet manus baušļus, jūs paliksiet manā mīlestībā, itin kā es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku viņa mīlestībā.

11. To es uz jums esmu runājis, lai mans prieks mājotu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs.

12. Tas ir mans bauslis, lai jūs cits citu mīlat, kā es jūs esmu mīlējis.

13. Nevienam nav lielākas mīlestības, kā ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem.

14. Jūs esat mani draugi, ja jūs darāt, ko es jums pavēlu.

15. Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka visu, ko es esmu dzirdējis no sava Tēva, es jums esmu darījis zināmu.

16. Ne jūs mani esat izredzējuši, bet es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs ejat un nesat augļus, un jūs augļi paliek, jo visu, ko jūs Tēvam lūgsit manā vārdā, viņš jums dos.

17. Tā ir mana pavēle, lai jūs mīlētu cits citu.

18. Kad pasaule jūs ienīst, — ziniet, viņa mani papriekš ir ienīdusi.

19. Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu tos, kas viņai pieder. Bet tā ka jūs neesat no pasaules, bet es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst.

20. Atcerieties manus vārdus, ko es jums sacīju: Kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi mani vajājuši, viņi vajās arī jūs. Ja viņi manus vārdus ir turējuši, viņi turēs arī jūsējos.

21. Bet to visu viņi jums darīs mana vārda dēļ, tāpēc ka viņi nepazīst to, kas mani sūtījis.

22. Ja es nebūtu nācis un viņiem to teicis, viņiem nebūtu grēka. Bet tagad viņiem nav ar ko aizbildināt savu grēku.

23. Kas mani ienīst, ienīst arī manu Tēvu.

24. Ja es viņu starpā nebūtu darījis darbus, kādus neviens cits nav darījis, tiem nebūtu grēka; bet tagad viņi tos ir redzējuši un tomēr ienīst ir mani, ir manu Tēvu.

25. Bet jāpiepildās vārdiem, kas rakstīti viņu bauslībā: Tie mani velti ienīduši!

26. **Kad nu nāks Aizstāvis, ko es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, tas dos liecību par mani.**

27. Bet arī jūs dosit liecību, jo jūs no paša sākuma esat pie manis.

16. NODAĻA.

To es jums esmu runājis, lai jūs nekristu aprēcībā.

2. Tie jūs izslēgs no draudzes; un nāks stunda, kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis.

3. Bet to viņi darīs tāpēc, ka tie nav atzinuši ne Dievu, ne mani.

4. Bet to es uz jums esmu runājis, lai jūs, kad viņu laiks nāks, atcerētos, ko es jums esmu teicis. To es jums no sākuma neteicu, tāpēc ka biju pie jums.

5. Bet tagad es aizeimu pie tā, kas mani sūtījis, un neviens jūs starpā mani nejautā: Kurp tu eji?

6. Bet klausoties manos vārdos, jūs sirds ir pilna skumju.

7. Tomēr es jums saku patiesību: Tas jums par labu, ka es aizeimu. Jo ja es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis, es to sūtīšu pie jums.

8. Un viņš nāks un liks pasaulei izprast: grēku, taisnību un tiesu.

9. Grēku — jo tie netic man.

10. Taisnību — jo es aizeimu pie Tēva, un jūs mani vairs neredzēsīt.

11. Tiesu — jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.

12. Vēl daudz kas man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest.

13. Bet kad nāks viņš, Patiesības Gars, tas jūs vadīs visā patiesībā; jo viņš nerunās no sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas.

14. Tas mani cels godā, jo viņš ņems no tā, kas ir mans, un jums to darīs zināmu.

15. Viss, kas Tēvam pieder, pieder man; tāpēc es jums sacīju, ka viņš ņems no tā, kas ir mans, un jums to darīs zināmu.

16. Vēl mazu brīdi, un jūs manis vairs neredzēsīt, un atkal mazu brīdi, un jūs mani atkal redzēsīt.

17. Tad daži no viņa mācekļiem runāja sava starpā: Ko viņš grib teikt ar šiem vārdiem: Mazu brīdi, un jūs manis vairs neredzēsīt, un atkal mazu brīdi un jūs mani redzēsīt? Un: Es aizeimu pie Tēva?

18. Tie sacīja: Ko viņš ar to grib teikt: Mazu brīdi? Mēs nesaprotam, ko viņš runā!

19. Jēzus noprata, ka tie gribēja viņu jautāt un sacīja viņiem: Vai par to jūs spriežat savā starpā, ka es sacīju: Mazu brīdi, un jūs manis neredzēsīt, un atkal mazu brīdi, un jūs mani redzēsīt?

20. Patiesi, patiesi, es jums saku: Jūs raudāsīt un sērosīt; bet pasaule priecāsīs; jūs skumsīt, bet jūsu skumjas tiks vērstas priekā.

21. Kad sieva dzemdē, viņa ir noskumusi, jo viņas stunda ir klāt; bet kad viņa ir dzemdējusi bērnu, viņa vairs nepiemin savas bēdas aiz prieka, ka cilvēks nācis pasaulē.

22. Arī jums tagad ir skumjas. Bet es jūs atkal redzēšu; tad jūsu sirds priecāsīs, un neviens šo prieku jums neatņems.

23. Tanī dienā jūs mani vairs nejautāsīt. Patiesi, patiesi, es jums saku, ja jūs Tēvam ko lūgsīt, viņš jums to dos manā vārdā.

24. Līdz šim jūs neko neesat lūguši manā vārdā; lūdziet, tad jūs dabūsīt, ka jūsu prieks būs pilnīgs.

25. To es jums līdzībās esmu runājis; nāk stunda, kad es vairs nerunāšu uz jums līdzībās, bet tieši stāstīšu par Tēvu.

26. Tanī dienā jūs lūgsīt manā vārdā, un es nesaku, ka es aizlūgšu Tēva priekšā par jums.

27. Jo pats Tēvs jūs mīl, tāpēc ka jūs mani esat mīlējuši un esat nākuši pie ticības, ka es esmu izgājis no Tēva.

28. Es esmu izgājis no Tēva un nācis pasaulē: tagad es atkal atstāju pasauli un aizeimu pie Tēva.

29. Mācekļi viņam saka: Redzi, tagad tu runā tieši un ne vairs līdzībā.

30. Tagad mēs saprotam, ka tu zini visu un tev nav vajadzīgs, lai kāds tevi jautātu; tāpēc mēs ticam, ka tu no Dieva esi nācis.

31. Jēzus tiem atbildēja: Tagad jūs ticat?

32. Redziet, nāk stunda un ir jau klāt, kad jūs izklīdīsīt katrs savā vietā, un mani atstāsīt vienu. Bet es neesmu viens, jo Tēvs ir pie manis.

33. To visu es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, es pasauli esmu uzvarējis!

17. NODAĻA.

Tā Jēzus runāja un, savas acis uz debesīm pacēlis, sacīja: Tēvs, mana stunda ir nākusi: Apskaidro savu Dēlu, lai Dēls apskaidro tevi.

2. Itin kā tu viņam esi devis varu par visu miesu, lai viņš visiem, ko tu viņam esi devis, dotu mūžīgo dzīvību.

3. Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.

4. Es tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt tu man esi uzdevis.

5. Un tagad apskaidro tu mani, Tēvs, ar to skaidrību, kas man bija pie tevis, pirms pasaule bija.

6. Es tavu vārdu esmu darījis zināmu cilvēkiem, ko tu man no pasaules esi devis. Tavi tie bija, un man tu viņus devi, un tavus vārdus tie ir turējuši.

7. Tagad viņi ir atzinuši, ka viss, ko tu man esi devis, ir no tevis;

8. Jo tos vārdus, ko tu man devi, es esmu devis viņiem, un viņi tos uzņēmuši un patiesi atzinuši, ka es esmu nācis no tevis, un ticējuši, ka tu mani esi sūtījis.

9. Es lūdzu par viņiem; es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, ko tu man esi devis, jo viņi ir tavi.

10. Un viss, kas ir mans, tas ir tavs, un kas ir tavs — ir mans, un es esmu apskaidrots viņos.

11. Es vairs neesmu pasaulē, bet viņi ir pasaulē, un es eimu pie tevis. **Svētais Tēvs, uzturi tos savā vārdā,**

ko tu man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā mēs.

12. Kamēr es biju pie viņiem, es tos uzturēju tavā vārdā, ko tu man esi devis, un pasargāju tos, ka neviens nav pazudis, kā vien pazušanas dēļ, lai raksti piepildītos.

13. Bet tagad es eimu pie tevis; un par to es runāju pasaulē, lai mans prieks viņos būtu pilnīgs.

14. Tavus vārdus es tiem esmu devis, un pasaule viņus ir ienīdusi, tāpēc ka viņi nav no pasaules, tāpat kā es neesmu no pasaules.

15. Es nelūdzu, lai tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai tu viņus pasargātu no ļauna.

16. Viņi nav no pasaules, tāpat kā es neesmu no pasaules.

17. Svētī tos patiesībā; tavi vārdi ir patiesība.

18. Tāpat kā tu mani esi sūtījis pasaulē, arī es viņus esmu sūtījis pasaulē.

19. **Un viņu labā es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti.**

20. **Bet ne par viņiem vien es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem man ticēs,**

21. **Lai visi ir viens, itin kā tu, Tēvs, manī, un es tevī, lai arī viņi ir mūsos, lai pasaule ticētu, ka tu mani esi sūtījis.**

22. Un to skaidrību, ko tu man esi devis, es esmu devis viņiem, lai viņi ir viens, tāpat kā mēs esam viens:

23. Es viņos un tu manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaulē atzīst, ka tu mani esi sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat kā tu mani esi mīlējis.

24. **Tēvs, es gribu, lai kur es esmu, arī tie ir pie manis, ko tu man esi devis, lai viņi redzētu manu skaidrību, ko tu man esi devis, tāpēc ka tu mani esi mīlējis, pirms pasaule bija radīta.**

25. Taisnais Tēvs! Pasaule tevi nav atzinusi, bet es tevi esmu atzinis, un šie atzinuši, ka tu mani esi sūtījis.

26. Un es viņiem esmu darījis zināmu tavu vārdu un darīšu to zināmu, lai mīlestība, ar ko tu mani esi mīlējis, būtu viņos un arī es būtu viņos.

18. NODAĻA.

To sacījis, Jēzus ar saviem mācekļiem aizgāja pāri Kidranas strautam; tur bija dārzs. Tanī viņš un viņa mācekļi iegāja.

2. Bet arī Jūda, viņa nodevējs, zināja šo vietu, jo Jēzus ar saviem mācekļiem tur daudzkārt bija bijuši kopā.

3. Tad nu Jūda, paņēmis kareivju nodaļu un augsto priesteru un farizeju sulaiņus, ierodas tur ar lāpām, lākturiem un ieročiem.

4. Zinādams visu, kam jānāk pār viņu, Jēzus izgāja tiem pretim un sacīja: Ko jūs meklējat?

5. Tie atbildēja viņam: Jēzu Nācarieti. Viņš tiem saka: Es tas esmu. Bet arī viņa nodevējs Jūda stāvēja pie viņiem.

6. Kad nu viņš teica: es tas esmu, tie atkāpās un nokrita pie zemes.

7. Tad viņš vēlreiz viņus jautāja: Ko jūs meklējat? Un tie atbildēja: Jēzu Nācarieti.

8. Jēzus atbildēja: Es jums esmu sacījis, ka es tas esmu; ja jūs mani meklējat, tad lai šie aiziet!

9. Tā piepildījās vārdi, ko viņš bija teicis: No tiem, ko tu man esi devis, es nevienam neesmu ļāvis iet bojā.

10. Tad Sīmanis Pēteris, kam bija zobens, izvilka to, cirta augstā priesterā kalpam un nocirta tam labo ausi. Bet kalpa vārds bija Malchs.

11. Tad Jēzus sacīja Pēterim: Bāz zobenu makstīs! Vai tad man nedzert to kausu, ko mans Tēvs man ir nolīcis?

12. Pēc tam kareivji līdza ar virsnieku un jūdu sulaiņiem saņēma Jēzu, sasēja to

13. Un aizveda papriekš pie Annas, jo tas bija sievas tēvs Kajafam, tā gada augstajam priesterim.

14. Bet Kajafa bija tas, kas jūdiem bija devis padomu, ka esot pareizi, ka viens cilvēks mirst, ja to prasa tautas labums.

15. Bet Jēzum sekoja Sīmanis Pēteris un vēl viens māceklis. Šis māceklis augstajam priesterim bija pazīstams un iegāja līdz ar Jēzu augstā priesterā pili.

16. Bet Pēteris palika ārpusē pie durvīm stāvot. Tad otrs māceklis, kas augstajam priesterim bija pazīstams, iznāca ārā, runāja ar durvju sargu un ieveda Pēteri iekšā.

17. Tad kalpone, kas sargāja durvis, saka Pēterim: Vai arī tu nepiederi pie šī cilvēka mācekļiem? Bet viņš saka: Nepiederu.

18. Tur stāvēja kalpi un sulaiņi, kas no oglēm bija sakūruši uguni un sildījās, jo bija auksts; bet arī Pēteris bija nostājies pie viņiem un sildījās.

19. Pa to laiku augstais priesteris vaicāja Jēzum par viņa mācekļiem un par viņa mācību.

20. Jēzus viņam atbildēja: Es pilnīgi atklāti esmu runājis pasaules priekšā; es pastāvīgi esmu mācījis sinagogā un templī, kur sanāk visi jūdi, un neko neesmu runājis slepeni.

21. Ko tu mani jautā? Jautā tiem, kas dzirdējuši, ko es uz tiem esmu runājis; tie zin, ko es esmu teicis.

22. Kad viņš to bija teicis, viens no sulaiņiem, kas tur stāvēja, Jēzum iesita vaigā, sacīdams: Vai tu tā atbildi augstajam priesterim?

23. Jēzus viņam atbildēja: Ja es nepareizi esmu runājis, tad pierādi, ka tas bija nepareizi; bet ja es esmu runājis pareizi, ko tu mani siti?

24. Tad Anna viņu sasietu sūtīja pie augstā priesterā Kajafas.

25. Bet Sīmanis Pēteris stāvēja un sildījās. Tie viņam sacīja: Vai arī tu nepiederi pie viņa mācekļiem? Bet viņš liedzās un sacīja: Nē.

26. Viens no augstā priesterā kalpiem, radnieks tam, kam Pēteris bija nocirtis ausi, vēl saka: Vai es tevi neredzēju pie viņa dārzā?

27. Tad Pēteris atkal liedzās; un tūdaļ gailis dziedāja.

28. No Kajafas tie Jēzu ved uz pārvaldnieka pili. Bija agrs rīts. Paši tie neiegāja pārvaldnieka pilī, lai neapgānītos, bet varētu ēst lieldienas jēru.

29. Tad Pilāts iznāca pie tiem ārā un teica: Kādu sūdzību jūs ceļat pret šo cilvēku?

30. Tie atbildēja viņam: Ja viņš nebūtu ļaundaris, mēs viņu nebūtu tev nodevuši.

31. Tad Pilāts viņiem sacīja: Nemiet jūs viņu un tiesājiet viņu pēc sava likuma! Jūdi viņam sacīja: Mums nav tiesības nevienu nonāvēt.

32. Tā sāka piepildīties Jēzus vārdi, ko viņš bija teicis zīmējoties uz to, kādā nāvē viņam bija mirt.

33. Tad Pilāts atkal iegāja savā pilī, iesauca Jēzu iekšā un sacīja viņam: Vai tu esi jūdu ķēniņš?

34. Jēzus atbildēja: Vai tu to saki no sevis, jeb vai citi tev par mani stāstījuši?

35. Pilāts atbildēja: Vai tad es esmu jūds? Tava tauta un augstie priesteri man tevi ir nodevuši. Ko tu esi darījis?

36. Jēzus atbildēja: Mana valstība nav no šīs pasaules. Ja mana valstība būtu no šīs pasaules, mani sulaiņi cīnītos par to, lai es nekristu jūdu rokās. Bet nu mana valstība nav no šejienes.

37. Tad Pilāts viņam sacīja: Tad tu tomēr esi ķēniņš? Jēzus atbildēja: Tu pareizi saki, es esmu ķēniņš. Tāpēc es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird manu balsi.

38. Pilāts viņam saka: Kas ir patiesība? Un to sacījis, viņš atkal izgāja ārā pie jūdiem un saka viņiem: Es nekādas vainas pie viņa neatrodu.

39. Bet jums ir paradums, ka es jums lieldienām vienu atlaižu. Vai jūs gribat, ka es jums atlaižu jūdu ķēniņu?

40. Tad viņi atkal brēca: Ne šo, bet Barabu! Bet Baraba bija laupītājs.

19. NODAĻA.

Tad Pilāts ņēma Jēzu un lika viņu šaust.

2. Un kareivji nopinuši vaiņagu no ērkšķiem uzlika viņam to galvā, un aplika viņam purpura mēteli,

3. Nostājās viņa priekšā un sacīja: Esi sveicināts, jūdu ķēniņ! Un tie viņu sita vaigā.

4. Tad Pilāts atkal izgāja ārā un saka viņiem: Redziet, es viņu vedu pie jums ārā, lai jūs zinātu, ka es nekādas vainas pie viņa neatrodu.

5. Tad Jēzus iznāca ārā, ērkšķu vaiņagā un purpura mētelī. Un Pilāts viņiem saka: Redziet, kāds cilvēks!

6. Kad nu augstie priesteri un sulaiņi viņu redzēja, tie brēca: Sit viņu krustā, sit viņu krustā! Pilāts viņiem saka: Nēmiel jūs viņu un sitiet krustā! Jo es pie viņa vainas neatrodu!

7. Jūdi viņam atbildēja: Mums ir savs likums un pēc šī likuma viņam jāmirst, jo viņš sevi darījis par Dieva Dēlu.

8. Kad Pilāts šos vārdus dzirdēja, viņš vēl vairāk nobijās,

9. Iegāja atkal savā pilī un saka Jēzum: No kurienes tu esi? Bet Jēzus viņam nedevis nekādu atbildi.

10. Tad Pilāts viņam sacīja: Vai tu ar mani nerunā? Vai tu nezini, ka man ir vara tevi atlaist un vara tevi sist krustā?

11. Jēzus atbildēja: Tev nebūtu nekādas varas pār mani, ja tā tev nebūtu dota no augšienes; tāpēc tam, kas mani tev nodevis, ir lielāks grēks.

12. No šī brīža Pilāts meklēja viņu atlaist. Bet jūdi brēca: Ja tu viņu atlaidi, tu neesi ķeizara draugs! Katrs,

kas pats sevi ceļ par ķēniņu, sacelšas pret ķeizaru!

13. Kad Pilāts dzirdēja šos vārdus, viņš Jēzu izveda ārā un pats apsēdās uz soģa krēsla uz laukuma, saukta akmeņu klāsts, ebrējiski Gabbata.

14. Bija sataisāmā diena priekš lieldienām, ap sesto stundu. Un viņš saka jūdiem: Redziet, jūsu ķēniņš!

15. Bet tie brēca: Nost, nost ar to! Sit viņu krustā! Pilāts viņiem saka: Vai lai es jūsu ķēniņu situ krustā? Augstie priesteri atbildēja: Mums nav neviena ķēniņa, kā vien ķeizars!

16. Tad viņš to atdeva tiem, lai tie viņu sistu krustā. Tad tie saņēma Jēzu.

17. Un viņš, savu krustu nesdams, gāja uz tā saucamo pieres vietu, ebrējiski Golgatu.

18. Tur tie viņu sita krustā, un kopā ar viņu divus citus, katrā pusē vienu, bet vidū Jēzu.

19. Bet Pilāts lika taisīt uzrakstu un piestiprināt to pie krusta; tur bija rakstīts: Jēzus Nācarietis, jūdu ķēniņš.

20. Šo uzrakstu lasīja daudzi jūdi, jo vieta, kur Jēzus bija krustā sists, bija tuvu pie pilsētas; un raksts bija ebrēju, romiešu un grieķu valodā.

21. Tad jūdu augstie priesteri sacīja Pilātam: Neraksti: Jūdu ķēniņš, bet, ka viņš sacījis: Es esmu jūdu ķēniņš.

22. Bet Pilāts atbildēja: Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis.

23. Bet kareivji, piesituši Jēzu pie krusta, ņēma viņa drēbes un sadalīja tās četrās daļās, katram kareivim pa daļai. Tāpat tie paņēma viņa svārkus. Bet svārki nebija šūti, bet izausti viscaur no viena gabala.

24. Tad tie sacīja cits citam: Tos nesadalīsim, bet metīsim par tiem kauliņus, kam tie piederēs. Tā piepildījās raksti: Tie manas drēbes izdalījuši savā starpā un par manu apģērbu metuši kauliņus. Tā darīja kareivji.

25. Bet pie Jēzus krusta stāvēja viņa māte, viņa mātes māsa, Marija Kleopas sieva un Marija Magdalēna.

26. Tad Jēzus, ieraudzījis savu māti un viņai līdzās mācekli stāvam, ko viņš mīlēja, saka mātei: Sieva, redzi, tavs dēls!

27. Pēc tam viņš saka mācekļiem: Redzi, tava māte! No tā brīža māceklis viņu ņēma pie sevis.

28. Pēc tam, zinādams, ka viss ir pabeigts un lai piepildītu rakstus līdz galam, Jēzus sacīja: Man slāpst!

29. Tur stāvēja trauks ar etiķi; tie uzsprauda sūkli ar etiķi uz izapa stiebra un to pacēla pie viņa mutes.

30. Etiķi ņēmis, Jēzus sacīja: **Viss piepildīts!** Un galvu nokāris, atdeva garu Dievam.

31. Bet tā ka bija sataisāmā diena, un negribēdami, ka miesas pa sabatu paliktu pie krusta, — jo šī sabatdiens bija sevišķi liels — jūdi lūdza Pilātu, lai viņš tiem liktu satriekt lielus un tos noņemt.

32. Tad kareivji nāca un satrieca pirmajam lielus, tāpat otram, kas kopā ar viņu bija krustā sasts.

33. Bet nonākot līdz Jēzum un redzot, ka viņš ir jau miris, tie viņa lielus nesatrieca.

34. Bet viens no kareivjiem viņam iedūra sānos šķēpu, un tūdaļ iztecēja asinis un ūdens.

35. Un kas to redzējis, tas to ir apliecinājis, un viņa liecība ir patiesa. Un viņš zin, ka viņš runā patiesību, lai arī jūs ticētu.

36. Jo tas notika, lai piepildītos raksti: Nevienu kaulu viņam nebūs salauzt.

37. Un cita rakstu vieta atkal saka: Viņi raudzīsies uz to, ko tie sadūruši.

38. Pēc tam Jāzeps no Arimatijas, kas bija Jēzus māceklis, bet tikai slepenībā, tāpēc ka viņš baidījās no jūdiem, lūdza Pilātu, lai tas atļautu noņemt Jēzus miesas; un Pilāts atļāva. Tad viņš nāca un noņēma viņa miesas.

39. Bet arī Nikodēms nāca, kas kādreiz naktī pie viņa bija nācis un atnesa svaidāmās zāles, maisījumu no mirrēm un aloes, kādas simts mārciņas.

40. Tad viņi paņēma Jēzus miesas un satina tās autos kopā ar smaržvielām, pēc jūdu bēru paražām.

41. Bet tanī vietā, kur viņus bija krustā situši, bija dārzs un šinī dārzā jauna kapa vieta, kuŗā vēl neviens nebija glabāts.

42. Tur tie ielika Jēzu jūdu sataisāmās dienas dēļ, jo kapa vieta bija tuvu.

20. NODAĻA.

Pirmajā nedēļas dienā agri no rīta, kad vēl bija tumsa, Marija Magdalēna nāk pie kapa un redz akmeni no kapa noveltu.

2. Tad viņa skriešus dodas pie Sīmaņa Pēterā un otra mācekļa, ko Jēzus mīlēja, un saka tiem: Viņi Kungu no kapa paņēmuši, un es nezinu, kur viņi to nolikuši.

3. Tad Pēteris un otrs māceklis devās turp un nāca pie kapa.

4. Bet abi divi skrēja; un otrs māceklis skrēja ātrāk par Pēteri un pirmais nonāca pie kapa;

5. Viņš noliecās un redzēja autus tur noliktus, bet pats neiegāja.

6. Pēc tam, viņam sekodams, nāk arī Sīmanis Pēteris; viņš ieiet kapā un redz autus noliktus.

7. Un sviedrautu, ar ko viņa galva bija apsegta, nevis pie pārējiem autiem noliktu, bet atsevišķi satītu savā vietā.

8. Tad arī otrs māceklis iegāja, kas pirmais pie kapa bija nācis, redzēja un ticēja.

9. Jo tie vēl nebija sapratuši rakstus, ka viņam vajag uzcelties no miroņiem.

10. Pēc tam abi mācekļi atkal aizgāja mājās.

11. Bet Marija stāvēja ārā, kapa priekšā, un raudāja. Un vēl raudādama viņa ieliecās kapā

12. Un redz tur sēžam divus eņģeļus baltās drēbēs, vienu galvgali

un otru kājgalī, tai vietā, kur bija gulējušas Jēzus miesas.

13. Tie saka viņai: Sieva, ko raudi? Viņa tiem saka: Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi to likuši.

14. To sacījusi, viņa apgriezās un redz Jēzu stāvam, bet nezina, ka tas ir Jēzus.

15. Jēzus viņai saka: Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē? Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, saka tam: Kungs, ja tu to esi aiznesis, tad pasaki man, kur tu viņu esi licis, lai es viņu dabūtu!

16. Jēzus viņai saka: Marija! Viņa apgriezās un ebrējiski saka uz viņu: Rabbuni, tas ir: mācītājs!

17. Bet Jēzus viņai saka: Neaizkaŗ mani, jo es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie sava Tēva un jūsu Tēva, pie sava Dieva un jūsu Dieva.

18. Tad Marija Magdalēna iet un stāsta mācekļiem: Es savu Kungu esmu redzējusi un to viņš man sacījis.

19. Šinī pašā pirmajā nedēļas dienā, vakarā, kad mācekļi, bīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz aizslēgtām durvīm, nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: Miers ar jums!

20. Un to sacījis, viņš tiem rādīja savas rokas un sānus. Tad mācekļi kļuva liksmi, savu Kungu redzēdami.

21. Tad Jēzus vēl reiz viņiem saka: **Miers ar jums! Kā Tēvs mani sūtījis, tā es jūs sūtu.**

22. Un to sacījis, viņš dvēsa un sacīja viņiem: **Nemiet Svēto Garu!**

23. **Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsīt, tiem tie paliks.**

24. Bet Toms, viens no divpadsmitiem, saukts dvīnis, nebija pie viņiem, kad nāca Jēzus.

25. Tad pārējie mācekļi viņam stāstīja: Mēs Kungu esam redzējuši. Bet viņš tiem sacīja: Ja es neredzu naglu zīmes viņa rokās un savu pirkstu

nelieku naglu rētās un savu roku nelieku viņa sānos, es neticēšu.

26. Un pēc astoņām dienām mācekļi atkal bija kopā un arī Toms pie viņiem. Un durvis bija aizslēgtas. Tad Jēzus nāk un stājās viņu vidū un saka: Miers ar jums!

27. Pēc tam viņš Tomam saka: Stiep šurp savu pirkstu un aplūko manas rokas, un dod šurp savu roku un liec to manos sānos un neesi neticīgs, bet ticīgs!

28. Toms atbildēja un sacīja viņam: **Mans Kungs un mans Dievs!**

29. Jēzus viņam saka: Tāpēc, ka tu mani redzēji, tu ticēji. **Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!**

30. Vēl daudz citas zīmes Jēzus darīja savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā.

31. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls un lai jūs pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu viņa vārdā.

21. NODAĻA.

Pēc tam Jēzus vēl reiz parādījās mācekļiem pie Tiberijas jūras. Tas notika tā:

2. Tur bija kopā Sīmanis Pēteris, Toms, saukts dvīnis, Natanaelis no Kānas Galilejā, Cebedeja dēli un vēl divi citi viņa mācekļi.

3. Sīmanis Pēteris viņiem saka: Es iešu zvejot. Tie saka viņam: Mēs iesim tev līdz! Tad tie aizgāja un iekāpa laivā, bet tanī naktī nekā nedabūja.

4. Bet rītam austot Jēzus stāvēja krastā, bet mācekļi nezināja, ka tas ir Jēzus.

5. Tad Jēzus viņiem saka: Bērni, vai jums ir kas ko ēst? Tie viņam atbildēja: Nav!

6. Viņš tiem sacīja: Izmetiet tīklu laivas labajā pusē, tad jūs dabūsit! Tad tie izmeta tīklu un vairs nevarēja viņu izvilkt aiz zivju daudzuma.

7. Tad mācekļis, ko Jēzus mīlēja, saka Pēterim: Tas ir Kungs! Sīmanis Pēteris, dzirdēdams, ka tas ir Kungs, apjoza virsdrēbes, jo viņš bija izgērbies, un metās jūrā.

8. Bet pārējie mācekļi nāca ar laivu, vilkdami tīklu ar zivīm, jo tie nebija tālu no krasta, bet tikai apmēram divsimts olekšu.

9. Izkāpuši malā, viņi tur redz ugunskuru no oglēm un uz tā zivis noliktas un maizi.

10. Jēzus viņiem saka: Atnesiet no zivīm, ko jūs esat dabūjuši.

11. Tad Sīmanis Pēteris izkāpa malā un izvilka uz krasta tīklu, pilnu lielām zivīm, kopā simts piecdesmit trīs. Un lai gan viņu bija tik daudz, tīkls nesaplīsa.

12. Jēzus viņiem saka: Nāciet un turiet azaidu! Bet neviens no mācekļiem nedrīkstēja viņam jautāt: Kas tu esi? jo tie gan zināja, ka tas ir pats Kungs.

13. Tad Jēzus nāk, ņem maizi un dod to viņiem, tāpat arī zivis.

14. Šī bija trešā reize, ka Jēzus parādījās saviem mācekļiem pēc savas augšāmcelšanās no miroņiem.

15. Kad viņi azaidu bija turējuši, Jēzus saka Sīmanim Pēterim: Sīmani, Jāņa dēls, vai tu mani mīli vairāk nekā šie? Tas viņam saka: Tiešām, Kungs, tu zini, ka es tevi mīlu! Viņš saka tam: Gani manus jērus!

16. Vēl otru reiz viņš tam saka: Sīmani, Jāņa dēls, vai tu mani mīli? Tas viņam saka: Tiešām, Kungs, tu zini, ka es tevi mīlu! Viņš saka tam: Gani manas avis.

17. Trešo reiz viņš tam saka: Sīmani, Jāņa dēls, vai tu mani mīli? Pēteris noskuma, ka viņš trešo reizi viņam sacīja: Vai tu mani mīli? un sacīja viņam: Kungs, tu zini visas lietas, tu zini, ka es tevi mīlu. Jēzus saka: Gani manas avis!

18. Patiesi, patiesi, es tev saku: Jauns būdams, tu pats jozies un gāji, kur gribēji. Kad tu būsi vecs, tu

izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs tevi, kur tu negribi.

19. Bet to viņš sacīja, norādīdams, kādā nāvē tas Dievu godinās. Un to teicis, viņš tam saka: Seko man!

20. Apgriezies, Pēteris ierauga līdzī nākam mācekli, ko Jēzus mīlēja, kas pie vakariņām bija noliecies pie Jēzus krūts un sacījis: Kungs, kuŗš ir tas, kas tevi nodos?

21. To ieraudzījis, Pēteris saka Jēzum: Bet kas būs ar šo, Kungs?

22. Jēzus viņam saka: Ja es gribu, lai šis paliek, kamēr es nāku, kāda tev daļa? Tu seko man!

23. Tā izgāja šī valoda brāļu starpā: Šis mācekļis nemirs. Bet Jēzus viņam nebija sacījis: Viņš nemirs, bet: Ja es gribu, ka viņš paliek, kamēr es nāku, kāda tev daļa?

24. Tas ir tas mācekļis, kas liecību dod par šīm lietām un kas šo visu ir uzrakstījis; un mēs zinām, ka viņa liecība ir patiesa.

25. Bet ir vēl daudz citu lietu, ko Jēzus ir darījis. Ja visas tās pēc kārtas aprakstītu, tad man šķiet, visa pasaule nevarētu uzņemt sarakstītās grāmatas.